Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΑ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 125 | Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ | ΜΑΡΤΙΟΣ 1915

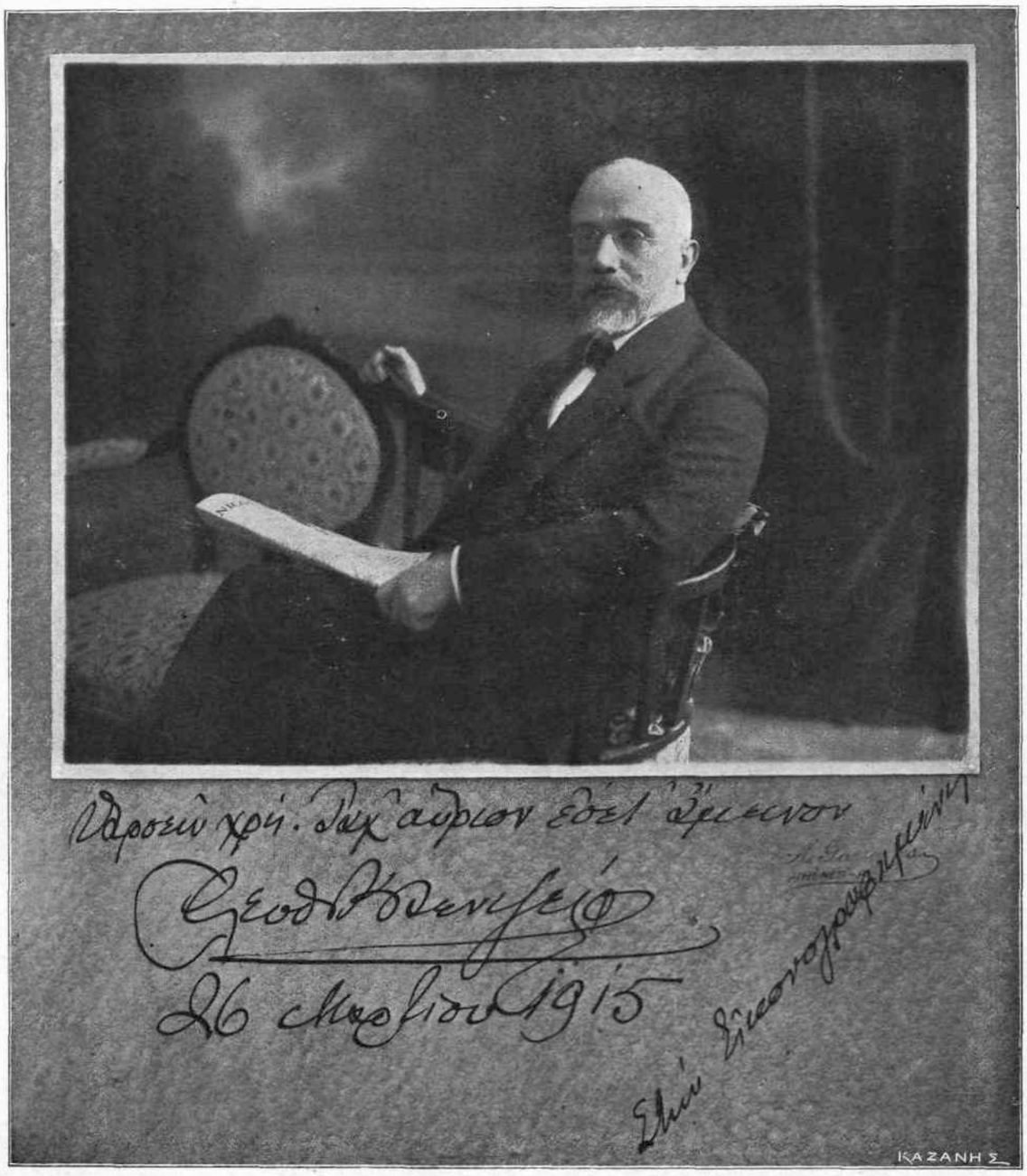

ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ. — Ἡ λαμπρότης καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια μὲ τὴν ὁποίαν ἐπανηγυρίσθη ἐφέτος ἡ Ἐθνικὴ ἑορτή, ἦτο ἀληθῶς ἐξαιρετικὴ καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπευφημήθη ἐνθουσιωδέστατα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν..... Βενιζέλον. Κυριαρχῶν ἀστερισμὸς καθ' ὅλον τὸν Μάρτιον ὁ κ. Βενιζέλος. Ὁ κ. Βενιζέλος ἰδιώτης! Δύσκολα τὸ πιστεύει κανείς. Κάποια μάλιστα ἐφημερίς, ἀστεϊζομένη, ἔγραφεν: Ὁ βουλευτὴς κ. Βενιζέλος. Πῶς κτυπᾷ εἰς τὰ αὐτιά σας αὐτό; Δὲν σᾶς φαίνεται σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ παίξῃ βιολὶ ἕνας ποὺ δὲν ξεύρει, οὔτε πῶς τὸ πιάνουν τὸ ὄργανον; Ἔτσι εἶναι. Ἠμπορεῖ νὰ ἔπεσεν ὁ Βενιζέλος, ἠμπορεῖ νὰ διεφώνησε πρὸς τὸ Ἐπιτελεῖον, πρὸς τὸ Στέμμα, πρὸς τὸν Θεόν, ἠμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι πλέον προθυπουργός, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ προθυπουργός, διότι εἶναι ἡ Ἰδέα ἡ ἔμμονος, εἶναι ὁ Πόθος ὁ ἀσβέστος, εἶναι τὸ Ὄνειρον τὸ γλυκὺ τῆς Φυλῆς. Κυττάξετε: Ἕνας μῆνας διέρρευσεν ἀπὸ τῆς παραιτήσεώς του, ἄλλοι ἦλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ὅμως δι' αὐτὸν γίνεται λόγος, αὐτὸν προσπαθοῦν νὰ πνίξουν, αὐτὸν προπέμπουν φεύγοντα διὰ τὰς Σπέτσας, αὐτοῦ κυκλώνει τὸ αὐτοκίνητον ὁ λαὸς εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Γεωργίου καὶ ὡς ἐὰν πράγματι ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτός..... συνομοτοῦν καὶ συνωμόται αἱ..... ἀρχαὶ τῆς πρωτευούσης.

Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐχάραζε μία καινούργια γραμμὴ εἰς τὰ πολιτικά μας ἤθη, ὅταν ἦτο πρωθυπουργός, ἠθέλησε νὰ δείξῃ καὶ πῶς διεξάγονται οἱ ἀντιπολιτευτικοὶ ἀγῶνες. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀγορεύῃ ἀπὸ ἐξώστας καὶ νὰ συμβουλεύῃ σανιδοφορίαν, μαθὼν ὅτι τερατώδης σκευωρία εἶχεν ἐξυφανθῆ διὰ τὴν τελετὴν τῆς ΚΕ' Μαρτίου διὰ μπράβων καὶ μαγκουροφόρων, προωρισμένων διὰ κόλπο, ὅπερ θὰ ἐστρέφετο ἐπιτηδείως κατ' αὐτοῦ, δὲν μετέθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν τελετήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ***βρυκόλακες*** δὲν ἀφῆκαν καμμίαν συκοφαντίαν, τὴν ὁποίαν δὲν τοῦ προσῆψαν. Καὶ ἔγραψαν, ἔγραψαν, ἔγραψαν καὶ γράφουν, γράφουν, γράφουν, ἀλλ' ἡ κυκλοφορία των, πέφτει, πέφτει, πέφτει καὶ ὁ Μπούκας καὶ ὁ Γαζιάδης καὶ ὁ Στυλιανίδης, οἱ φωτογράφοι εἰς τῶν ὁποίων τὰ ἀτελιὲ ἐποζάρισεν ὁ ***βουλευτὴς Ἀττικοβοιωτίας κ. Βενιζέλος***. δὲν προφθάνουν νὰ τυπώνουν καὶ νὰ πωλοῦν φωτογραφίας του καὶ νὰ..... κάνουν χρυσὲς δουλειές. Ἐξ αὐτῶν ἕνας μόνον ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἐπώλησε 500 ἀντίτυπα πρὸς 4 δρ. ἕκαστον.

*

«Τῶν οἰκιῶν ***ἡμῶν*** πιμπραμένων ***ἡμεῖς ἄδομεν***». Γύρω μας χαλᾷ ὁ κόσμος, μαίνεται ὁ πόλεμος καὶ ἡμεῖς παρασκευάζομεν ἐκλογάς. Τώρα ἐξύπνησαν οἱ περὶ τὴν κυβέρνησιν μὴ.... ***«στάξῃ ἡ οὐρά»***, μὴ τυχὸν ἐκτραποῦν τῶν συνταγματικῶν περιορισμῶν, ὅταν ἔξαφνα ἑτοιμάζονται — ἐγράφη τοὐλάχιστον ἀπὸ κυβερνητικὰς ἐφημερίδας — νὰ κάμουν ἐκλογὰς εἰς τὴν Β. Ἤπειρον κατὰ τὸ Τουρκικὸν πολίτευμα, δηλαδὴ δι' ἐκλεκτόρων, ἐνῷ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ὁρίζει ὅπως αἱ ἐκλογαὶ ἐνεργῶνται ταυτοχρόνως καθ' ὅλον τὸ Κράτος καὶ διὰ καθολικῆς ἀμέσου μυστικῆς ψηφοφορίας. Ἐκτὸς ἐὰν δὲν θεωροῦν τὴν Β. Ἤπειρον τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

Ἐκεῖνα δὲ τὰ ἀνακοινωθέντα, εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ἕως τώρα, καὶ αἱ προφορικαὶ ἀνακοινώσεις τῶν Ὑπουργῶν, τῶν Ἀντιληπτόρων των καὶ Κηδεμόνων των, τί σᾶς λέγουν; Ἀκούσατε: Ὥρα 10 π. μ. ὁ Ὑπουργὸς κ. Α. ἀνακοινοῖ ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐξέρχεται τῆς οὐδετερότητος, οἱ δημοσιογράφοι τρέχουν εἰς τὸν Ὑπουργὸν κ. Δ. ὁ ὁποῖος — ὥρα 10,5' π. μ. — πλήρης ὀργῆς ἀνακοινοῖ ὅτι, ἡ κυβέρνησις δὲν ἐξέρχεται τῆς οὐδετερότητος.

Τί δὲ νὰ πρωτοκαμαρώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τῆς νέας κυβερνήσεως; Τὴν παραλυσίαν τὴν ἐσωτερικήν, τὴν ἀπηδαλιούχητον καὶ τὴν ἔλλειψιν κατευθύνσεως εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἢ τὰ προσωπικά;

Μεταξὺ τῶν νέων νομαρχῶν της ὅμως ἔχει καὶ δύω ἐπιτυχίας. Ἕνα Γούδαν ἔξαφνα, εἰς μόρφωσιν, εἰς ἀντίληψιν, εἰς δραστικότητα, εἰς ἦθος, εἰς χαρακτῆρα δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἄλλαι κυβερνήσεις. Τὸν ἔχασε τὸ σῶμα τοῦ Ναυτικοῦ, παραγκωνισθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἀποστρατευθέντα μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπονναύαρχου, διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ ἡ Διοίκησις, ἢ μᾶλλον ἡ Θεσσαλονίκη. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μυτιλήνη δὲν ἐστάθη ἄτυχος μὲ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Α. Σπηλιωτοπούλου, ἀρχαίου δημοσιογράφου, συγγραφέως, πολιτειολόγου κλ.

Ἀχόμη μίαν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ κυβέρνησις μὲ τὸν διορισμὸν τοῦ χημικοῦ κ. Ὀθ. Ρουσσοπούλου, ὡς Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

*

Καθαρῶς πολιτικὴ ὑπῆρξεν ἡ διαφωνία τοῦ κ. Βενιζέλου πρὸς τὸ Στέμμα, ὅπως φαίνεται. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ οἱ βεβαιοῦντες τὸ ἐναντίον. Ὅτι δηλαδὴ ἦτο τεχνικὴ ἢ ἀκριβέστερον στρατιωτική. Λέγουν ἔξαφνα ὅτι, τὸ Γεν. Ἐπιτελεῖον ἔκρινεν ὅτι, ἡ ἔξοδός μας ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἦτο ἀσύμφορος ἄνευ ὡρισμένων συνθηκῶν, ἄνευ ἐξασφαλίσεώς μας ἀπὸ τοῦ Βουλγαρικοῦ κινδύνου. Προσθέτουν μάλιστα ὅτι, τὸ Ἐπιτελεῖον προέβη καὶ περαιτέρω, εἰπὼν εἰς τὸν τότε Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ὅτι, «δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν τῆς οὐδετερότητος, διότι δὲν συμφέρει εἰς ἡμᾶς νὰ λάβωμεν τὸ ἐδαφικὸν ἀντάλλαγμα τῆς Μ. Ἀσίας, καθόσον δὲν θὰ δυνάμεθα νὰ διοικήσωμεν τὸ τμῆμα αὐτό». Ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές, δὲν πταίει τὸ Γ. Ἐπιτελεῖον, ἀλλὰ αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος ἐμάζευσεν ἐκεῖ μέσα τέτοια κεφάλια, ἔχοντα αὐτὰς τὰς ἀντεθνικὰς ἰδέας, δι' ἃς ἄξια καὶ τιμωρίας παραδειγματικῆς θὰ ἦσαν.

Φανταισθῆτε νὰ καταπνίξωμεν κάθε πόθον καὶ κάθε ὄνειρον καὶ νὰ ἀνομολογοῦμεν ὅτι, δὲν δυνάμεθα νὰ διοικήσωμεν τὰ ἐδάφη ποὺ εἴχομεν ἄλλοτε καὶ τὰ διοικούσαμεν, χωρὶς μάλιστα τὰ σημερινὰ μέσα.

Πταίει δ' ἀχόμη ὁ κ. Βενιζέλος, ἐὰν ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν ἀπαθῶς καὶ δὲν ἐπαραδειγμάτισε τὸν δόντα ταύτην καὶ δὲν τὸν ἐδίδαξε ὅτι τὰ ἐπιτελεῖα ἀπαντοῦν μόνον εἰς ὅ,τι ἐρωτῶνται.

*

Συνωμοσία νέα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἠγγέλθη, στρεφομένη κατὰ τοῦ Ἐμβὲρ πασᾶ. Εἶναι ἡ τετρακοσιοστὴ αὐτή. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι παρατεντώθηκε, ὅπως λέγου, τὸ σχοινί. Ἡ κακοκαιρία ποὺ ἐμαίνετο τόσον καιρὸν ἔκαμε τοὺς συμμάχους νὰ ἀναβάλουν τὰς κατὰ τῶν Στενῶν ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν γλυτώσουν οἱ καλοί μας φίλοι. Ἀνέβαλον τὴν ἐκβίασιν διὰ νὰ τὴν ἑτοιμάσουν ἀσφαλέστερον. Οἱ σύμμαχοι φρονοῦν ἀκραδάντως ὅτι, ἡ πτῶσις τῆς Βασιλευούσης θὰ ἔχῃ ὡς ἐπακολούθημα τὸ τέρμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Διὰ τοῦτο ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπεζήτουν νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐδετερότητος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γκιαοὺρ Σμύρνη βομβαρδίζεται ἀγρίως ὑπὸ τοῦ συμμαχικοῦ στόλου, ἀλλ' ὁ πολὺς Ραχμὴ δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ περὶ καταστροφῆς τῆς πόλεως ἐλησμονήθησαν.

Καὶ τὸ «Μετζητιὲ» προσκρούει εἰς τὴν Ὀδησσὸν ἐπὶ τορπίλλης καὶ βυθισθὲν πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸ ἐντὸς τῶν Στενῶν βυθισθὲν «Μεσσουδιέ». Φαντάζεσθε πῶς θὰ ἀνήγγειλαν τὴν ἀπώλειάν των εἰς τὸ νοῆμον κοινὸν τῆς αὐτοκρατορίας αἱ Τουρκικαὶ ἐφημερίδες; Ἀκούσατε: «Τώρα πλέον ἤγγικεν ἡ τελευταία στιγμὴ τῶν στόλων τῶν ἀπίστων συμμάχων. Χάρις εἰς τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ πνεύματος τοῦ Προφήτου ἐπενοήθη νέον σύστημα μηχανῆς ἐν τοῖς συνεργείοις τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ναυστάθμου, οὕτω δὲ τὰ ἔνδοξα πολεμικά μας σκάφη τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο μετατρέπονται εἰς καταδυόμενα καὶ ἐξαφανιζόμενα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν διὰ παντὸς θὰ ἐκδικηθοῦν μίαν ἡμέραν. Οὕτω εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἐδυθίσθη τὸ «Μεσσουδιὲ» διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς στόλους τοῦ ἐχθροῦ, ἐὰν ἤθελον κατορθώσῃ νὰ ἐκβιάσουν τὰ Στενὰ καὶ ἐξέλθοι τοῦ λιμένος τῆς Ὀδησσοῦ τὸ «Μετζητιέ», τὸ ὁποῖον θὰ περιμένῃ τὸν Ρωσσικὸν στόλον.... ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου, νὰ τὸν καταστρέψῃ».

Φανταισθῆτε ὅτι, προβλέποντες τὴν ἐκβίασιν τῶν Δαρδανελλίων ἠρχισαν ἀπὸ τώρα νὰ προλειαίνουν τὴν κοινὴν γνώμην, ἀνακοινοῦντες ὅτι πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν προσεχῶς ξένοι στόλοι. Πῶς δὲν εἶπαν, ὅτι θὰ ὁδηγήσουν τὰ πλοῖα τῶν συμμάχων αἰχμάλωτα πρὸ τῆς Σταμπούλ! Ἐνθυμηθῆτε τοὺς αἰχμαλώτους των Ρώσσους εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον.

*

Ἡ Πρεσμὺζλ ἔπεσεν ἐπὶ τέλους μετὰ πολύμηνον πολιορκίαν, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει μεμακρυσμένας ἐποχάς. Τὸ ψωμὶ τοὺς ἔλειψε καὶ εἰς τὸ τέλος αἱ 120 χιλ. τῶν ἐγκλείστων ἤρχισαν νὰ τρώγουν τὰ ἄλογα τῆς πόλεως πρῶτον καὶ τοῦ στρατοῦ ἔπειτα.

Φοβεραὶ αἱ εἰκόνες καὶ τῶν πολέμων αὐτῶν. Τὸ Βέλγιον στάζει αἷμα καὶ οἱ Σέρβοι ἀναδεικνύονται ἥρωες. Τίποτε δὲν τοὺς ἀναχαιτίζει. Ὁ ἐξανθηματικὸς τύφος δεκατίζει καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὰς πόλεις των, ἐπιστημονικὴν συνδρομὴν δὲν ἔχουν καὶ οἱ ὀλίγοι ἰατροί των καὶ οἱ ἀλλαχόθεν προσδραμόντες, πίπτουν πρῶτοι αὐτοὶ θύματα τῆς αὐταπαρνήσεώς των, ἀλλ' αὐτοὶ πολεμοῦν. Φθάνει ὅτι ἔχουν τὰ νῶτα ἐξησφαλισμένα, χάρις εἰς τὸν καλὸν των γείτονα.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετίμησαν ἐπαρκῶς. Ἤρκεσε τοῦ Βαλαντόβου ἡ ἐπιδρομὴ τῶν κομιτατζήδων διὰ νὰ δείξωμεν τὰ νύχια μας εἰς τὴν, ὅπως πάντοτε, θρασυτάτην Βουλγαρικὴν πολιτικήν, ἡ ὁποία ἐτόλμησε νὰ ὑπομνήσῃ δῆθεν συνεπείας εἰς ἀπροσεξίαν τυχὸν τῶν Σέρβων.

❖ ❖ ❖

* *Ὁ λαὸς μιᾶς χώρας εἶναι μία μεγάλη ἀποθήκη ἐνεργείας, ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι χρησιμοποιήσιμος, μόνον διοχετευομένη ἀπὸ ἐπιλέκτους.*

* *Οἱ ἐπίλεκτοι δημιουργοῦν ὁ ὄχλος καταστρέφει.*

* *Αἱ μεγαλοφυεῖς ἀνακαλύψεις εἶναι πάντοτε προσωπικαί. Καρπὸν δίδουν μόνον ὅταν γείνουν συλλογικαί.*

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΛΕΜΠΟΝ

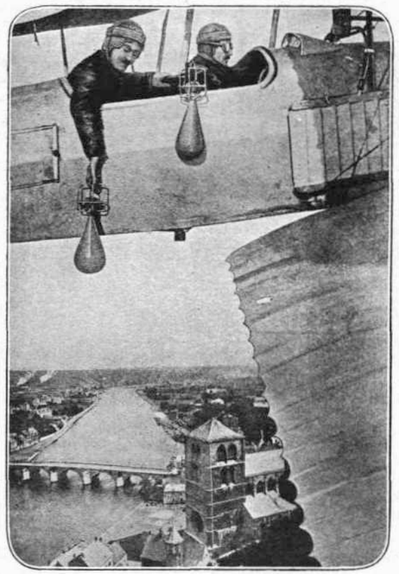

Ο ΕΞ ΥΨΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΣ. — Εἶναι φοβερὸς ὁ θάνατος τὸν ὁποῖον σκορπίζουν τὰ ἀεροπλάνα ἀπὸ τὰ ὕψη. Ἐνῷ ὁ πιλότος κυβερνᾷ καὶ τὸ ἀεροσκάφος ἁρμενίζει, ὁ παρατηρητὴς σταθμίζων καλὰ ἀφίνει νὰ πέσῃ μία βόμβα καί... τὸ σκάφος ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του.

✻ Ο ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ✻

Μία ἕνα πολὺ παλαιὸν τεῦχος τῆς ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔγραψε περὶ τοῦ νέου ἐξ οὐρανῶν κινδύνου, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀπειλήσῃ τοὺς ἐμπολέμους, περὶ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ πηδαλιουχουμένου ἀεροστάτου καὶ τῆς πιθανῆς δράσεως καὶ ἀποστολῆς του ἐν τῷ ἐγγυτέρῳ μέλλοντι, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετο κανεὶς βέβαια ὅτι, τὸ μέλλον ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Πράγματι ὅσα εἰς τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο φανταστικῶς καὶ κατ' εἰκασίαν προελέγοντο, ἐπραγματοποιήθησαν καὶ εἴδομεν τὰς δύο Μητροπόλεις, τὸ Λονδῖνον καὶ τὸ Παρίσι, περιεχομένας εἰς ἀμηχανίαν καὶ μονονοὺ πρὸς στιγμὴν πανικοβλήτους πρὸ τῆς ἐξ ὕψους ἀπειλῆς. Μικρὸν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰ φῶτα ἐσβύνοντο καὶ αἱ δύο αὗται πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ δὲν ἐσταματοῦσε ποτέ, ἔπτησσον λιποψυχοῦσαι. Ἕως ὅτου ἔλαβον τὰ μέτρα των, ἐσυνείθισαν δ' ἀφ' ἑτέρου μὲ τὸν κίνδυνον καὶ ὁ ἐφιάλτης ἔφυγε.

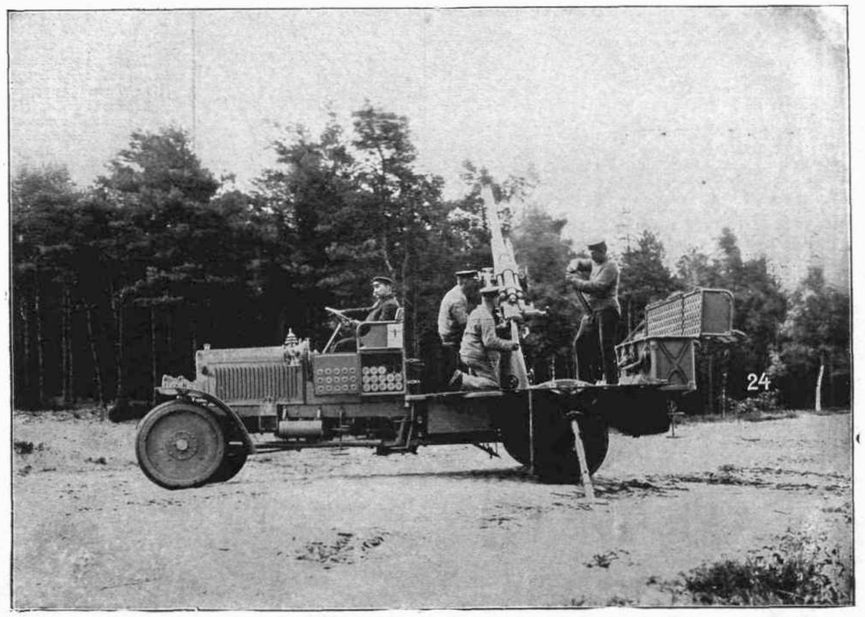

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. — Διὰ τὸν ἐναέριον ἐχθρὸν οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τελειότατα ὅπλα. Χρησιμοποιοῦν τὰ «Ἀντιμπαλὸν» δηλαδὴ αὐτοκίνητα ταχύτητος 110 χιλιομ., ὡπλισμένα μὲ ἕνα ταχυβόλον τῶν 6.5 κινούμενον ἐπὶ πόλου περιστροφῆς καθ' ὕψος, βάλλον δὲ 6-7 βλήματα κατὰ λεπτόν, βάρους ὁλικοῦ 4.1 χιλιογρ. μὲ ἀρχικὴν ταχύτητα 670 μ. καὶ μὲ 150 βολίδας ἕκαστον. Ἡ ταχύτης τῆς βολῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκρήξεως τοῦ βλήματος σχηματίζουν ζώνην πυρὸς ἐκ τῆς ὁποίας δυσκόλως σώζεται τὸ ἀεροπλάνον.

Τίνα μέτρα ἔλαβον; Πρῶτον κατήρτισαν ἰσχυράτας ζώνας καὶ περιπολίας ἐξ ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα ἐξορμοῦν μόλις ἐμφανισθῇ ἐχθρικὸν ζέππελιν (πηδαλιουχούμενον) ἢ τάουμπε (μονοπλάνον) καὶ συνάπτουν φοβερὰς ἐναερίους μάχας, καταδιώκοντα ἐν τέλει ἀπηνῶς τὸν ἐχθρόν.

Πλὴν ὅμως τούτων καὶ εἰδικὸν ὅπλον καὶ εἰδικὴ συσκευὴ ἐπενοήθη ὑπὸ τῆς πολεμοτεχνίας. Τὸ ὅπλον εἶναι πυροβόλον ταχείας βολῆς μὲ πόλον περιστροφῆς, ἐπιτρέποντα τὴν καθ' ὕψους σκόπευσιν καὶ πυροβόλησιν, διαμετρήματος 6.5, καὶ βάλλον ἐξ ἕως ἑπτὰ βολὰς κατὰ λεπτόν, βάρους ὁλικοῦ 4.1 χιλογρ. μὲ ἀρχικὴν ταχύτητα 670 μ. καὶ μὲ 150 βολίδας εἰς ἕκαστον βλῆμα.

Ὅμοιον περίπου πυροβόλον ἔχουν καὶ οἱ Γερμανοί, τοποθετημένον ἐπὶ ταχυτάτου αὐτοκινήτου 110 χιλιομέτρων καθ' ὥραν, εἰς τὴν συσκευὴν δὲ αὐτὴν ἔχουν δώσει τὸ ὄνομα «Ἀντιμπαλόν», λόγῳ τοῦ κατὰ τῶν ἀεροπλάνων καὶ ἀεροστάτων προορισμοῦ της. Ἔχουν μάλιστα πλεονεκτήματα οἱ Γερμανοὶ διὰ συνδυασμοῦ ταχύτητος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκρήξεως βλημάτων, δι' ὧν σχηματίζεται ζώνη πυρός, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυσκόλως σώζεται ὁ ἐναέριος ἐχθρός.

✻ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ✻

1 Μαρτίου. Τὸ Ἀγγλικὸν βοηθητικὸν καταδρομικὸν «Μπαγιάνο», ἐκτελοῦν περιπολίας, ἐτορπιλλίσθη ὑπὸ Γερμανικοῦ ὑποβρυχίου.

Τὰ Ἀγγλικὰ καταδρομικὰ «Γκλάσκοου», «Ὀράμ» καὶ «Κέντ» κατεναυμάχησαν παρὰ τὴν νῆσον Ζουὰν Φερνανδὲζ τὸ Γερμανικὸν καταδρομικὸν «Ντρέσντεν» τὸ ὁποῖον καὶ ἐβύθισαν, σώσαντα τὸ πλήρωμά του.

2, 3, 4 Μαρτίου. Οὐδὲν ἄξιον ἀναγραφῆς ἠγγέλθη ἀπὸ τὰ ἐμπόλεμα μέρη.

5 Μαρτίου. Νέαν σφοδροτάτην ἐπίθεσιν ἐνήργησε κατὰ τῶν φρουρίων τῶν Δαρδανελλίων ὁ συμμαχικὸς στόλος. Τὸν Ἄγγλον ἀντιναύαρχον Γκαρντέν, ἀσθενήσαντα, ἀντικατέστησεν ὁ ἀντιναύαρχος Ρουπέκ. Μεγάλαι δυνάμεις στρατοῦ συνεκεντρώθησαν δι' ἀποβάσεις.

6 Μαρτίου. Τὸ ἐλαφρὸν Γερμανικὸν θωρακισμένον καταδρομικὸν «Καρλσροῦ» ἐβυθίσθη συνεπείᾳ ἐκρήξεως παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀμερικῆς, σωθέντων 200 ἀνδρῶν ἐκ τοῦ πληρώματός του.

Ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐξακολουθεῖ βομβαρδίζων τὰ στενά.

7 Μαρτίου. Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἠγγέλθη ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ πολέμου.

8 Μαρτίου. Τὰ Γαλλικὰ θωρηκτὰ «Γκωλουά», «Μπουβὲ» καὶ τὸ Ἀγγλικὸν «Κορνουάλις», δρῶντα ἐντὸς τῶν στενῶν μετὰ τοῦ λοιποῦ στόλου, ἐβλήθησαν καιρίως ὑπὸ τορπιλλῶν καὶ ἐβυθίσθησαν.

9, 10 Μαρτίου. Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἠγγέλθη.

11 Μαρτίου. Ἡ Προξζμοῦλ ἠναγκάσθη ἐλλείψει τροφῶν νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Ρώσσους.

12 Μαρτίου. Παρ' ὅλην τὴν τρικυμίαν ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐξακολουθεῖ λυσσωδῶς προσβάλλων τὰ φρούρια τῶν στενῶν.

13 Μαρτίου. Κατόπιν συμβουλίου τῶν ναυάρχων ἀπεφασίσθη ἡ ἀναβολὴ τῶν ἐπιχειρήσεων δι' εὐθετότεραν περίστασιν.

Τὰ συμμαχικὰ πλοῖα ἀπεβίβασαν εἰς Τένεδον πεζοναύτας καὶ κατέλαβον τὸ τηλεγραφεῖον, μὲ τὴν ἐξήγησιν ὅτι δὲν εἶναι Ἑλληνικὸν ἔδαφος. Ὁμοίως κατέλαβον καὶ τὸν Μοῦδρον τῆς Λήμνου, ἵνα χρησιμοποιήσωσι τὸν λιμένα ὡς βάσιν τῶν ἐπιχειρήσεών των κατὰ τῶν Στενῶν.

14, 15 Μαρτίου. Ἐξαιρέσει ἀσημάντων κινήσεων εἰς τὰ ἐμπόλεμα μέρη, οὐδὲν ἄλλο ἠγγέλθη.

16 Μαρτίου. Ὁ Ρωσσικὸς Στόλος τοῦ Εὐξείνου ἐβομβάρδισε τὰ φρούρια τοῦ Βοσπόρου.

17, 18, 19, 20 Μαρτίου. Οὐδὲν ἠγγέλθη.

21 Μαρτίου. Μετὰ λυσσαλέαν ἐπίθεσιν οἱ σύμμαχοι κατέλαβον τὴν Ντιξμούντ.

Πολυάριθμος Βουλγαρικὴ συμμορία δυνάμεως συντάγματος, μὲ Βουλγάρους ἀξιωματικούς, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Στρωμνίτσης. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Σερβικοῦ φυλακείου ἔπεσαν πολλοί. Οἱ σκοποὶ ἐνισχυθέντες ἀπέκρουσαν τοὺς ἐπιδρομεῖς. Ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις διεμαρτυρήθη ἐντόνως.

22 Μαρτίου. Αἱ Σερβοβουλγαρικαὶ συμπλοκαὶ ἐπανελήφθησαν.

Τὰ συμμαχικὰ πλοῖα ἐβομβάρδισαν τὴν Σμύρνην.

Τὸ Τουρκικὸν θωρηκτὸν «Μετζιτιέ», προσκροῦσαν ἐπὶ τορπίλλης ἔξωθι τῆς Ὀδησσοῦ, ἐβυθίσθη.

23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 Μαρτίου. Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἀνηγγέλθη.

30 Μαρτίου. Παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας μοῖρα Ἀγγλικῶν ἐκ 14 σκαφῶν συνήντησε δύο Γερμανικά, τὰ ὁποῖα ἠνάγκασε διὰ σφοδροῦ πυρὸς νὰ ἀνακρούσουν πρύμναν πρὸς τὸ ὁρμητήριόν των.

31 Μαρτίου. Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἠγγέλθη.

✻ ✻ ✻

✻ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ✻ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΚΑΤΩ ἐκεῖ εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἕνας Ἕλλην, ὁ Ἀλ. Γ. Πάης, ἔχει ἀναλάβει τὴν φρούρησιν τῶν ἀκτῶν τῆς μεμακρυσμένης αὐτῆς ἀποικίας τῶν Ἄγγλων. Εἶναι λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, διοικητὴς δὲ τῶν ἐν Φρίμαντλ φρουρίων.

Ὁ εὐγενὴς ἀξιωματικὸς τοῦ Αὐστραλιανοῦ στρατοῦ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν Γαστουρίῳ τῆς Κερκύρας. Ὁ πατήρ του Γουλιέλμος Πάης, ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, Ἄγγλος τὴν καταγωγήν, ἐγκατασταθεὶς ἐν Γαστουρίῳ, ἐνυμφεύθη Ἑλληνίδα Κερκυραίαν, ἀποκτήσας τέσσαρας υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας. Τὰ τέκνα του ἀνέθρεψε Ἑλληνοπρεπέστατα, σπουδάσαντα εἰς τὴν ἐν Κερκύρᾳ σχολὴν Καποδίστρια. Ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν του Ἀλέξανδρος, περατώσας τὰς γυμνασιακάς του σπουδάς, Ἕλλην ὑπήκοος ὤν, ὑπηρέτησε τὴν στρατιωτικήν του θητείαν ἐπὶ δύο ἔτη. Ἀποθανόντος τοῦ πατρός του μετέβη εἰς Λονδῖνον, ὅπου κατατάγη εἰς τὸν Βρεττανικὸν στρατόν. Διαπρέψας δὲ εἰς τὰς ἀποικιακὰς κατακτήσεις τῆς Μ. Βρεττανίας, ἀπέκτησε ταχέως τὰς ἐπωμίδας τοῦ ἀξιωματικοῦ, διακριθεὶς εἰς τὰς κατὰ τῶν ἀγρίων ἐκστρατείας.

Νῦν λοχαγὸς ὤν, ὑπηρετεῖ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ εἰς τὸν Αὐστραλιανὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας, ὡς παριστᾷ ἡ κατωτέρω εἰκών, περιεργαζόμενον βαρὺ τοπομαχικὸν πυροβόλον τῆς πόλεως Freemantle τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Πάης, καίτοι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διαμένει μακρὰν τῆς προσφιλοῦς του Πατρίδος, ἐν τούτοις διατηρεῖ ἀκμαιότατα τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα, διαλαλῶν τὴν ἐθνικότητά του, πρᾶγμα πολὺ σπάνιον, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκατεστημένων Ἑλλήνων ἀποκρύπτουν ταύτην, χάριν τῶν ἐμπορικῶν των ἐπιχειρήσεων. Τοὐναντίον δὲ ὁ κ. Πάης ὑπερηφανεύεται, διατυμπανίζων καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συναδέλφους του τὴν καταγωγήν του, ἀξαίρων τὴν πτωχήν μας πατρίδα.

Χαρακτὴρ σταθερός, κεκοσμημένος δι' εὐγενεστάτων προτερημάτων, συμπονεῖ καὶ συνδράμει πᾶσαν Ἑλληνικὴν ψυχήν, διαμένουσαν ἐν Αὐστραλίᾳ. Λόγῳ δὲ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως ἐξυπηρετεῖ ὑπὲρ ἄγαν τὰ Ἐθνικά μας συμφέροντα.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀπελευθερωτικῶν μας ἀγώνων, παρατυχὼν ἐν Μελβούρνῃ, προήδρευσε τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐκεῖσε Ἐθνικῶν μας ἐράνων, συλλέξας ἐν διαστήματι δύο ὡρῶν 1500 λίρας Ἀγγλικάς. Τὸ ποσὸν τοῦτο παρέδωκεν εἰς τὴν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία τὸ ἔστειλεν ἐνταῦθα, μετὰ τῶν λοιπῶν συλλεγέντων, ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἔθνους.

Ἐπιστρέψας εἰς Δυτικὴν Αὐστραλίαν, ἐδημοσίευσε εἰς τὰς ἐκεῖσε ἐκδιδομένας Αὐστραλιανὰς ἐφημερίδας τὰς ἐνδόξους μάχας, ἃς διεξήγαγον τὰ γενναῖα μας στρατεύματα, διερμηνεύων εἰς τοὺς Αὐστραλιανοὺς τὰ ἡρωϊκὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματα τοῦ τροπαιούχου Στρατηλάτου μας.

Πολλὰς ὑπηρεσίας ἀπολαμβάνει ἡ Πατρὶς ἐκ μέρους αὐτοῦ καὶ πρὸ παντὸς οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐγκατεστημένοι ὁμογενεῖς εὑρίσκουσι θερμὸν προστάτην καὶ ὑποστηρικτὴν ἐν τῇ μεμακρυσμένῃ ἐκείνῃ χώρᾳ τοῦ Μεγάλου Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Εὐτυχὴς ὦ Ἑλλάς, ὅπου ἀνέθρεψες εἰς τοὺς κόλπους σου τοιαῦτα τέκνα διὰ νὰ δοξάζουν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸ ἔνδοξον ὄνομά Σου καὶ νὰ ἐξυπηρετοῦν δεόντως τὰ ἰδεώδη Σου.

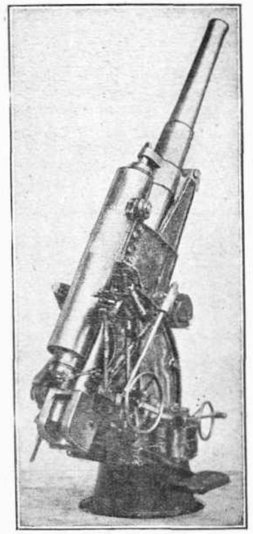

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. Κάθε Ἀντιμπαλλὸν εἶνε ὡπλισμένον μὲ ἕνα ταχυβόλον, δυνάμενον νὰ βάλῃ πρὸς τὰ ἄνω κατακορύφως δι' εἰδικοῦ περιστροφικοῦ πόλου.

✻ ✻ ✻

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΗΝ πρώτην Μαρτίου συνεπληρώθησαν 35 ἔτη, ἀφ' ὅτου ἐτάφη ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἰς τὴν ἐκκλησίαν Σάντα Κρότσε τῆς Φλωρεντίας. Μία ζωὴ πόνων, ἀγώνων, θριάμβων καὶ μίσους ἔσβυσε κάτω ἀπὸ τὴν ταφόπετρα. Ἰδοὺ μεριμνὰ σημειώσεις ἀπὸ τὴν ζωήν του.

Μία δολία γροθιὰ τοῦ ταπεινοῦ Τορριτζάνι, ποὺ ἔφθονοῦσε τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ἐνῷ ἀκόμη ἦτο νεώτατος, τοῦ παρεμόρφωσε τὴν μύτη καὶ αὐτὸ τὸ σημάδι τῆς ἀσχημιᾶς τοῦ ἔμεινεν εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ παραστράτισμα τῶν γραμμῶν τῆς μύτης ἐχάνετο, ἐπάθαινεν ἐκλειψιν, ἐμπρὸς εἰς τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς μεγαλοφυΐας του. Ἡ γροθιὰ τοῦ Τορριτζάνι ἦτο συμβολική, δι' ὅλην του τὴν ζωήν. Ἀργότερα ὅλοι του οἱ γνωστοὶ τὸν ἐγκατέλειψαν, οἱ φίλοι τὸν ἐπότισαν πικρίας, οἱ ἰσχυροὶ τὸν κατέστρεψαν. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐκάμφθη, ἐδημιούργει ἔργα ἐπὶ ἔργων, ποὺ βυθίζουν εἰς βαθείας σκέψεις καὶ μᾶς κάμνουν νὰ κατεβοῦμε βαθειὰ μέσα μας διὰ νὰ τὰ ἐννοήσωμεν.

Οἱ προγενέστεροί του εἶχαν παραστήσῃ τὴν Παναγίαν, δακρυσμένην, καταβεβλημένην ἀπὸ λύπην; Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος παριστάνει τὸ ὑπεράνθρωπον τῆς Μαρίας εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τὴν θλίψιν της· «Τὸ κεφάλι γέρνει ἁπαλά, τὰ χαρακτηριστικὰ φαίνονται ἀπολιθωμένα, μόνο τὸ κρεμασμένο ἀριστερὸ χέρι μιλεῖ καὶ τὰ δάκτυλα μισανοιγμένα ἐντείνουν τὸν βουβὸ μονόλογο τῆς θλίψεως....» γράφει κάποιος τεχνοκρίτης τῆς ἐποχῆς διὰ τὴν Παναγίαν τοῦ Σιξτίνου παρεκκλησίου.

Ἀπέθανε τὴν 1 Μαρτίου 1564 εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Πάπας τοῦ εἶχεν ὁρίσει τὸν τάφον του εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ μὲ συρροὴν ἀπείρου κόσμου ἐτάφη προσωρινῶς εἰς μίαν κρύπτην τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, ἂν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐπανειλημμένως παραγγείλῃ νὰ τὸν θάψουν εἰς τὴν Σάντα Κρότσε τῆς Φλωρεντίας.

Ὁ Μέγας Δουξ τῆς πατρίδος του, ὁ Κόσμος τῶν Μεδίκων, προσεβλήθη ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν αὐτὴν τοῦ Πάπα, χωρὶς ὅμως νὰ δείξῃ τίποτε. Ἀλλ' ἐξεδικήθη. Μίαν σκοτεινὴν νύκτα τὸ φέρετρον ἐπανκετερίσθη ὡς ἐμπόρευμα εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Καὶ μὲ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐτελείωσε τὸ στάδιον τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Διὰ τὴν κηδείαν του ὡρίσθη ἡ ἐκκλησία τῆς αὐλῆς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, διὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο ἐπὶ μῆνας γλύπται καὶ ζωγράφοι. Τέλος ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία. Ὁ τεχνοκρίτης Βάζαρι εἶχε κάμῃ τότε μερικὰς πρωτοτύπους παρατηρήσεις. «Ὅσον ἀφορᾷ τὰς τιμάς, ποὺ ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν νεκρόν, γράφει, δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανείς, ὅτι εἶναι πολὺ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡραῖον, κατὰ τὰς κηδείας τῶν ἐπισήμων, νὰ βλέπῃ κανεὶς πλῆθος παπάδων, κεριῶν καὶ τὸν κόσμον πενθηφοροῦντα. Βεβαίως εἶναι ἐπίσης μεγάλο πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας, ποὺ θὰ γίνουν ἀκόμη ἐνδοξότεροι εἰς τὸ μέλλον, νὰ συνοθοῦνται, γεμάτοι λύπη καὶ συμπάθεια, γύρω εἰς τὸ φέρετρον. Ὡρισμένως ἕνας σατυρικὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εὕρῃ ἕνα πικρότερον ἀστεῖο ἀπὸ τὰ ἐπαινετικὰ λόγια τοῦ Βάζαρι. Ὁ ἐπιτήδειος διπλωμάτης, ὁ αὐλικὸς μὲ τὴν εὐκαμπτον σπονδυλικὴν στήλην, εὗρεν εὐκαιρίαν κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου νὰ κολακεύσῃ τοὺς μικρομεγάλους τῆς αὐλῆς καὶ ὁμιλεῖ περὶ «τοῦ τεχνικωτάτου λόγου καὶ τῆς ἐντόνου φωνῆς» τοῦ ρήτορος, ὁ ὁποῖος ἔπλεξε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ζωῆς τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου».

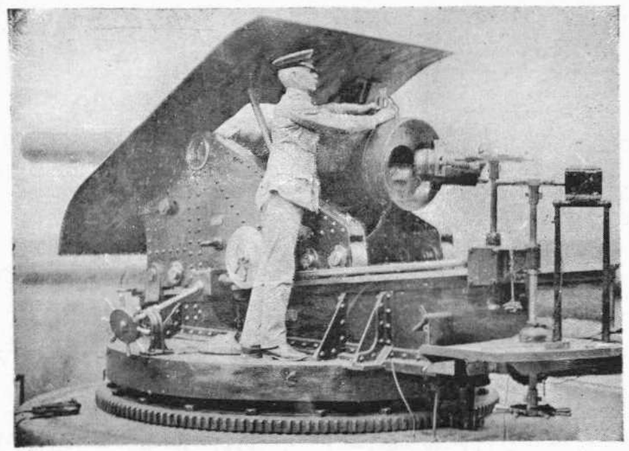

ΤΑΚΤΙΚΑ Ο κ. ΠΑΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΕΙ ΤΑ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΦΡΙΜΑΝΤΑ

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ. — Ἐκεῖ εἰς τὸν Μοῦδρον οἱ σύμμαχοι ἀναπτύσσουν καταπληκτικὴν δραστηριότητα. Πρέπει νὰ ἴδῃ κανεὶς πῶς μὲ ὅλην τὴν ἔλλειψιν τῶν μέσων ἀποβιβάζουν ὁδοστρώματα καὶ ἄλλα, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν σκοπεύουν νὰ παίξουν.

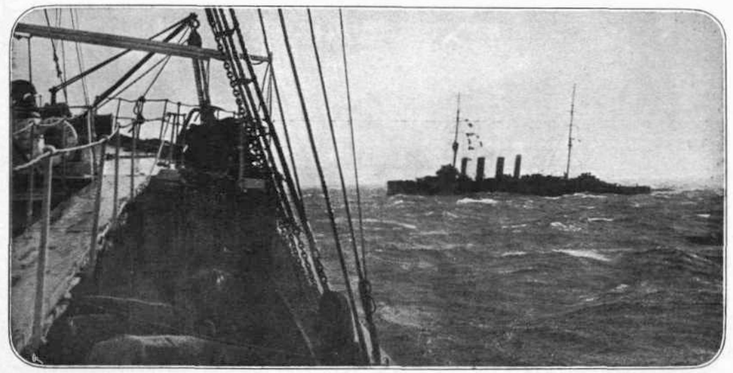

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ.— Οἱ σύμμαχοι μὲ ἀγρύπνους περιπολίας δὲν ἀφίνουν τίποτε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον. Καὶ τὸ τελευταῖον καραβάκι τὸ σταματοῦν καὶ ἐνεργοῦν νηοψίαν.

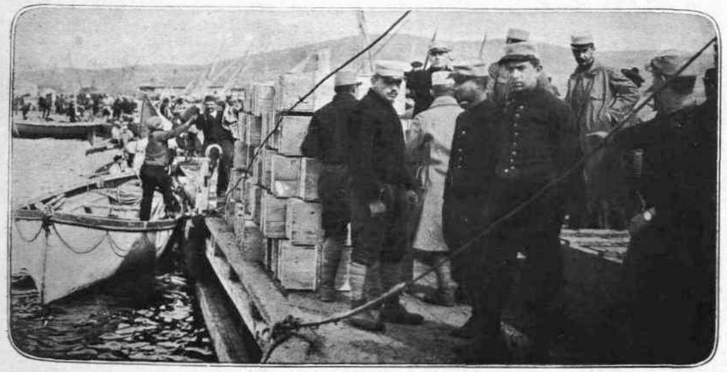

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ.— Τί γίνεται ἐκεῖ εἰς τὸν Μοῦδρον δὲν περιγράφεται. Βάρκες, μαοῦνες, ἀτμάκατοι, ναῦται, στρατιῶται, ἀξιωματικοί, μεταφέρουν, ταξιθετοῦν, ξεφορτώνουν, τρόφιμα, πυρομαχικά, ἱματισμόν, ὅπλα, κανόνια.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

✻ ΠΕΖΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ✻

Ἄκου τὸ πρωϊνὸ τραγοῦδι μέσ' στὸ μνήμυρισμα τῆς ρεματιᾶς. Ἄκου τὸ μαγικὸ ἀπόλογο, ὅπου τὸ γέριχο δάσος τραγουδεῖ μὲ τόνο μυστικό, σὰν ραγισμένη καρδιὰ καὶ τ' ἀηδόνι ποὺ κρυφολαλεῖ. Ἄκου.

Ἔλα μαζύ μ' ἐμὲ στὴ μοναξιά. Ἔλα στὸν κάμπο. Ἔλα μαζύ μου τώρα, ποὺ ὁ ἥλιος χάνεται κατακόκκινος. Ἄφησε τὰς πόλεις καὶ τὰς διασκεδάσεις· ἔλα σιμά μου καὶ θὰ σοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου. Θὰ σὲ πλημμυρήσω μὲ φούλια καὶ κρίνους, μὲ γιασεμιὰ καὶ μενεξέδες.

Πολλὲς φορὲς ἡ Σκέψι μου,— σκληρὰ τῆς Τύχης πολεμίστρα, — ἐπέβαλε στὴν καρδιά μου νὰ λησμονήσω τὴν προσφιλῆ ὕπαρξί σου.

Μέσα σὲ ἄτεχνα λόγια ξεχύνεται ὁ πόνος τῆς ψυχῆς μου.

Ἄκου τὴ γλυκειὰ μολπή, ποὺ ἀπὸ τὴν προαιώνια βελανιδιὰ ἀντηχεῖ. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴ μουσική των, ὅλοι οἱ ψίθυροι τὴν ἁρμονίαν των, κάθε λέξις τὴν μελῳδίαν της καὶ κάθε καρδιὰ τοὺς παλμούς της. Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος, ποὺ δύναται νὰ αἰσθάνεται ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ συνεννοῆται εἰς τὴ μυστικὴ γλῶσσα τῆς καρδιᾶς!

Τώρα στὴ λάμψι τῶν φώτων ἡ πρωτεύοσα ἀστράφτει, γεμάτη ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἰσχὺν καὶ σὺ λησμονεῖς ὅτι, ὅλα ἐκεῖνα εἶναι μηδὲν ἀντίκρυ στὴ φυσικὴ καλλονὴ τῶν ἀθώων τέρψεων.

Ὅταν στὴν καρδιὰ εὑρίσκουν τόπο καὶ φυτρώνουν κρίνα καὶ λευκόρροδα, φούλια καὶ μενεξέδες εἰς τὸν κόσμον μένουν ἀκόμη πράγματα λευκά.

Τώρα ἡ καρδιά, ποὺ εἶναι μαγευμένη, ψάλλει ὕμνο μυστικό. Πόσο ὅμως ἡ ψυχὴ πονεῖ, ὅταν ἀνώφελα περιμένῃ κάτι ποὺ δὲν ἔρχεται! Θλίβεται τότε καὶ πονεῖ καὶ ὁ μεγάλος πόνος φέρνει τὸ παντοτεινὸ σκοτάδι, τὸ ἀγιάτρευτον. Βλέπει τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ βασανισμένη ψυχὴ καὶ πάλιν δακρύζει, τινάζει τὰ φτερά της, θέλει νὰ πετάξῃ,

ἀλλὰ σκέπτεται τὴν ἄλλη ψυχὴ ποὺ ἐκάλεσε καὶ περιμένει.

Ἔλα μαζύ μου ἐδῶ, νὰ σὲ γεμίσω λευκόροδα καὶ μενεξέδες, φούλια καὶ ναρκίσσους. Ἔλα εἰς τὸν ἀληθινὸ κόσμο τῆς Εὐτυχίας.

Μάρτιος 1915. Μ. Σ. ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ

* * *

* ΤΟ ΚΙΣΜΕΤ *

* ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ *

Εἰς παλαιὰν ἐποχήν, ἐποχὴν μεγαλητέρας εὐτυχίας διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Προφήτου, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «Υἱὸς τῆς δούλης», ὅπως ἐλέγετο ὁ Σουλτάνος, κατεδέχετο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν περινούστατον Βεζύρην, νὰ κατέρχεται βράδυ-βράδυ καὶ ὑπὸ τὸ ἀπέριττον ἔνδυμα τοῦ ἁπλοῦ ἀστοῦ νὰ γυρίζῃ ἀγνώριστος τὰ σοκάκια τῆς πολιτείας του, διὰ νὰ ἀντιλαμβάνεται ὁ ἴδιος τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ του, ν' ἀκούῃ τὰ παράπονά του, εἰς τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ἐκείνην ἔζη εἰς ἕνα ἀπόκεντρον σοκάκι τῆς Σταμπούλ πτωχὸς μπαλωματής. Ἦτον καλὸς τεχνίτης, εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ἀλλ' εἰς μάτην προσεπάθει μὲ τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν του νὰ προσπορίζεται τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του. Οἱ μουστερῆδες του ἦσαν ὀλίγοι.

Πολὺ στενοχωρημένος μίαν ἡμέραν, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλοτε, ἕνεκα τῆς ἀνεργείας, ἐγκατέλειψε καὶ σφυριὰ καὶ καλαπόδια καὶ περίλυπος ἐπῆρε τὸν πρῶτον δρόμον ποὺ ἠνοίγετο ἐμπρός του. Ἔτσι ἀσκόπως βαδίζων, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς λύπης του, εἶχεν ἐξέλθει τῆς πόλεως πλανώμενος δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν, εὑρέθη ἐκθαμβος ἐνώπιον πολυτελεστάτου ἀνακτόρου, περιτριγυρισμένου ἀπὸ λαμπρὸν κῆπον.

Σὰν γνήσιος Ἀνατολίτης ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὴν λύπην του καὶ ἤρχισε χαζεύων νὰ περιέρχεται τὸ Ἀνάκτορον, ὅταν, φθάσας κοντὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, εἶδε μέσα εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἕνα μεγάλο συντριβάνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χιλιάδες στόμια, πολυτελῆ καὶ πτωχά, ἐπετοῦσαν νερὸ κουσταλλῶδες, ἄλλα εἰς μικρόν, ἄλλα εἰς μεγάλην καὶ ἄλλα εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν, ἐνῷ ἀπὸ ἄλλα μόλις ἔσταζε νερό.

Ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο μέσα εἰς τὸ παλάτι καὶ οὔτε θόρυβος δὲν ἐπρόδιδε τὴν ὕπαρξιν ἀνθρώπων. Ἡ θύρα τοῦ κήπου ἦτο ἀνοικτή· τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Ὅλα αὐτὰ ἔβαλαν εἰς πειρασμὸν τὸν πτωχὸν Ἀνατολίτην καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ.

Ἐπλησίασε εἰς τὸ συντριβάνι μὲ βλέμμα περίφοβον καὶ βάδισμα ἀσταθές, παρετήρησε δ' ἔκπληκτος ὅτι κάθε στόμιον ἔφερε κρεμασμένην μίαν πινακίδα. Κάθε βρυσούλα ἦτο ἡ τύχη ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ εἰς ἄλλους μὲν παρεῖχε τὴν εὐνοιάν της καὶ ἄρθονα μὲ τὸ τσουβάλι τοὺς ἔδιδε τὰ φλωριά, εἰς ἄλλους δὲ δὲν ἔδιδε οὔτε τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας.

Ἤρχισε τότε νὰ ψάχνῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἰδικήν του τύχην καὶ μὲ πολὺν κόπον εὑρῆκε μιὰ βρυσούλα ποὺ μόλις ἔσταζε.

—Βρὲ δὲν δοκιμάζω, ἐσκέφθη, νὰ τὴν ἀνοίξω, νὰ τρέχῃ περισσότερον;

Μὲ τὸν σουγιὰ του ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸ στόμιον τῆς βρυσούλας, ἀλλὰ κάπως δὲν ἐπρόσεξε καὶ τὸ στόμιον ἐβούλωσε. Ἔπαυσε καὶ νὰ στάζῃ.

Τόσον ἦτο ἡ ἐντύπωσίς του ἰσχυρά, ὥστε τὸ λογικόν του ἤρχισε νὰ σαλεύῃ καὶ ἐμονολογοῦσε κλαυθμηρίζων.

— Ἐβούλωσε! Ἐβούλωσε!

Οἱ φίλοι του, μὴ γνωρίζοντες τὶ συνέβη, ἐνόμισαν ὅτι παρεφρόνησε ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἡ διάδοσις ἔφθασε μέχρι τοῦ Σουλτάνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλυπήθη καὶ διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του.

— Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ ἐσὺ τὶ ἔπαθες, τὸν ἠρώτησε, καὶ ὁλόενα μουγκρίζεις: «Ἐβούλωσε, ἐβούλωσε»;

Ὁ ἄμοιρος μπαλωματής, περίτρομος, ἐγονάτισε καὶ ἐμουρμούρισε κάποια δικαιολογία, ποῦ ὁ Σουλτάνος δὲν τὴν ἀντελήφθη.

– Λέγε γιατὶ σὲ κρέμασα! τοῦ εἶπε.

Τότε ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ διηγῆται τὴν φτώχεια του, τὰς στερήσεις του, καὶ τὰς θλίψεις του, ὅταν δ' ἔφθασεν εἰς τὸ βούλωμα τὸν ἐπῆραν τὰ κλάματα καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ λέξιν.

Φανατικὸς ὀπαδὸς ὁ Βεζύρης τοῦ Πεπρωμένου παρενέβη.

— Κισμὲτ Πατισαχίμ ἐφέντημ· εἶπε μ' ἕνα βλέμμα ἐμφαντικώτατον. Ὁ Σουλτάνος, μ' ὅλην τὴν δεισιδαιμονίαν ποῦ εἶχε ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ ἀπὸ τοὺς διαβασμένους τοῦ Ἰσλὰμ δὲν ἐλησμόνησε τὴν παντοδυναμίαν του καὶ τὴν Σουλτανικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐκτύπησε τὰς παλάμας του. Μεγιστᾶνες ἔτρεξαν γονυκλινεῖς καὶ διέταξε ὅπως ὁ πτωχὸς μπαλωματὴς φιλοξενῆται τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα πλουσιοπαροχῶς, παρασχεθῇ δὲ καὶ πᾶσα περιθάλψις εἰς τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν οἰκογένειάν του.

Μετὰ πάροδον ἡμερῶν ὁ Σουλτάνος ὑπελόγισεν ὅτι, θὰ εἶχεν ἀνακτήσῃ ὁ μπαλωματὴς τὰς δυνάμεις, ποῦ εἶχε χάσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὰς κακουχίας καὶ διέταξε νὰ τοῦ δώσουν μίαν σφαῖραν ἀπὸ σίδηρον εἰς μέγεθος πορτοκαλιοῦ, τοῦ παρήγγειλε δὲ νὰ ἐξασκῆται καθημερινῶς εἰς τὴν σφαιροβολίαν.

Εἶχε περάσῃ περίπου ἕνας μῆνας, ὅταν ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ γαληνότης ηὐδόκησε νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ πάλιν τὸν προστατευόμενόν της καὶ κατέβηκε εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ἀντιληφθῇ μὲ τὰ μάτια του τὰς προόδους του. Ὁ μπαλωματὴς μὲ τὰ πουλεριά, τὰ τὰς—κεμπάπ, τοὺς Σουλτανικοὺς χαλβάδες, μπακλαβάδες, καταΐφια καὶ σερμπέτια εἶχε γίνει σωστὸς Ἡρακλῆς καὶ εἰς τὰ σκληρὰ ἀπὸ τὴν ἐξάσκησιν μπράτσα του ἡ σφαῖρα ἦτο σὰν τόπι. Ὁ Σουλτάνος εἶδε μὲ χαρὰν τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἀθλητοῦ καὶ τὸν διέταξε νὰ ἦναι ἕτοιμος τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῒ διὰ μίαν ἐκδρομὴν ποῦ θὰ ἔκαναν μαζῆ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωῒ-πρωῒ, ὁ περινούστατος Βεζύρης διετάσσετο νὰ εὑρίσκεται ἀπὸ τῆς 9 εἰς τὸ Τσαρσί, εἰς τὸν δρόμον ποῦ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶναι τὰ τζοβαϊρτζίδικα, λάμποντα ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου καὶ τῶν πολυτίμων λίθων.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν πράγματι, προηγουμένων τῶν μεγιστάνων καὶ τιτλούχων, ἔφθασε μὲ μίαν τέθριππον καὶ κατάχρυσον ἅμαξαν, συρομένην ἀπὸ θυμοειδῆς μέλανας ἵππους, στολισμένους μὲ χρυσοποίκιλτα χάμουρα, ὁ Σουλτᾶνος καὶ μὲ ἕνα ἀγοραῖον ἁμάξι ὁ μπαλωματής. Μὲ τεμενάδες καὶ ὑποκλίσεις ἐδαφιαίας ὁ Βεζύρης ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὸν Κύριόν του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸν ἀντεχαιρέτισε, διέταξε νὰ πλησιάσῃ ὁ μπαλωματὴς κρατῶν τὴν σφαῖραν, νὰ κενωθῇ δὲ ὁ δρόμος ἀπὸ τοὺς διαβάτας. Καὶ τότε τοῦ εἶπε:

— Βλέπεις αὐτὰ τὰ τζοβαϊρτζίδικα; Θὰ πετάξῃς τὴν σφαῖρα ὅσον μπορεῖς μακρύτερα καὶ ὅλα τὰ μαγαζιὰ ἕως ἐκεῖ, ποῦ θὰ σταματήσῃ, εἶναι δικά σου.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, ποῦ οὔτε εἰς ὄνειρον δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ ὁ ἕως χθὲς κουρελιάρης, ἐζαλίσθη. Ἐτακτοποίησε, σκοτισμένος, τὰ ἀντεριά του, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίσουν τὰς κινήσεις του καὶ ἐπῆρε πόζα δισκοβόλου.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπῆρε φόρα καὶ ἐπέταξε τὴν σφαῖραν, τὸ χέρι του ἐμπερδεύθη εἰς τὰ ροῦχα του καὶ ἡ σφαῖρα μ' ἐκείνην τὴν δύναμιν τὸν ἐκτύπησε εἰς τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριψε ἡμιθανῆ, ὅλαι δὲ αἱ προσπάθειαι τῶν παρισταμένων διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἡ βρυσοῦλα εἶχε βουλώσει.

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ.— Φοῦρνοι μὲ καρβέλλια, καρβέλλια ὅμως πραγματικά, τοὺς ὁποίους ἐγκατέστησαν οἱ Σύμμαχοι εἰς τὸν Μούδρον, τροφοδοτοῦν τὰ στρατεύματά των.

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ. — Βώδια καὶ ἀρνιὰ κατὰ χιλιάδας κουβαλοῦν εἰς Μούδρον οἱ σύμμαχοι διὰ τα συγκεντρωμένα στρατεύματά των, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιήσουν διὰ τὰς ἀποβάσεις τῶν Στενῶν.

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΒΛΗΜΑ

Μολονότι ἀνομολογεῖται γενικῶς ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Γαλλικοῦ πυροβολικοῦ, φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τελειότερον βλῆμα. Οἱ ἀρχαῖοι συνδρομηταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης» γνωρίζουν τὸ βλῆμα Ἑράρ, ὅπως τὸ λέγουν οἱ Γάλλοι, Ἔρχαρτ δὲ Γερμανιστί, τὸ ὁποῖον ἔχει τώρα ὁ Γερμανικὸς στρατός.

Ἰδέτε το εἰς τὰς παρατιθεμένας εἰκόνας. Δεξιὰ βλέπετε τομὴν κατακόρυφον ὀβίδος βολιδοφόρου τῶν 10.5. Προσέξατε διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον ἔξυπνα εἶναι διατεταγμένα τὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ της. Τὸ ἄνω κωνωειδὲς μέρος ἀποτελεῖ τὴν ῥῖνα τῆς ὀβίδος, ἥτις συνίσταται ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄκρον πυροδοτικοῦ ἐπικρουστῆρος, ἐκ τῆς ἐνασματοδόκης καὶ τοῦ πυροσωλῆνος. Ὅλα διακρίνονται καθαρά. Ὁ ἐπικρουστὴρ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ἐναύσματος, ὅπερ ἐκρήγνυται καὶ δι' ἐπικρουστικῆς φλογὸς μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς τὴν προσθίαν γόμωσιν, ἥτις εὑρίσκεται κάτωθι ἀκριβῶς τοῦ κώνου τῆς ῥινός. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὸ πῦρ μεταδίδεται καὶ εἰς τὸν διὰ τοῦ μέσου τῆς τομῆς πρὸς τὰ κάτω μαῦρον σωλῆνα εἰς τὴν γόμωσιν τοῦ πυθμενίου, ἡ ὁποία ἐκρηγνυμένη ἐκσφενδονίζει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὰς ἐνδιαμέσους βολίδας συσκευασμένας μετ' ἐκρηκτικῆς οὐσίας. Ἡ ὀβὶς αὕτη χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τώρα κατὰ θωρηκτῶν ὀχυρωμάτων, ἐκρήγνυται δέ, ἀφοῦ τρυπήσῃ τὸν θώρακα, ὄπισθεν αὐτοῦ καὶ αἱ βολίδες διασκορπίζονται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἰδέτε κάτω ἀριστερὰ πῶς, ἀφοῦ διατρήσῃ τὸν θώρακα ἡ ὀβίς, αἱ βολίδες ἐκσφενδονίζονται πρὸς τὰ πρόσω, ἐκεῖθεν τοῦ θώρακος. Σημειωτέον ὅτι ἡ ὀβὶς αὕτη ὑφίσταται δύο εἴδων ἐκρήξεις, κατὰ βούλησιν τοῦ χειριζομένου αὐτήν. Δηλαδὴ ὑφίσταται τὴν μερικὴν ἔκρηξιν, — κάτω ἀριστερὰ — καὶ τὴν ὁλικὴν τοιαύτην ἣν βλέπετε κάτω δεξιά. Τὴν ὁλικὴν ἔκρηξιν κανονίζει ὁ χειριζόμενος τὴν ὀβίδα, ῥυθμίζων τὸ ῥινίον τοῦ πυροσωλῆνος καταλλήλως, ὁπότε τὸ πῦρ μεταδίδεται ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν γόμωσιν τοῦ κώνου καὶ εἰς τὴν γόμωσιν τοῦ πυθμενίου. Θρυμματίζονται τότε ὅλα, καὶ σῶμα ὀβίδος καὶ πυθμένιον.

Ἡ ὀβὶς αὕτη ἔχει ἀρχικὴν ταχύτητα 600 μ. βάρος δὲ ὁλικὸν 18 χιλιογρ. Τὸ βάρος τῶν βολίδων μετὰ τοῦ ἐναύσματος εἶναι 2.75 χιλιογρ. τὸ βάρος τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας τοῦ κώνου, ἥτις εἶναι ἡ φοβερὰ Τρινιτροτόλλη, εἶναι 0,450 χιλιογρ. Τὸ βάρος τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας τῶν βολίδων εἶναι 0,200 χιλιογρ. αἱ βολίδες εἶναι 470, βάρους ἑκάστη 11 γραμ. τὸ δὲ βάρος τῆς γομώσεως τοῦ πυθμενίου 225 γρ. Ἡ ὀβὶς αὕτη ἐκρήγνυται μέχρις ἀποστάσεως 6,500 μέτρων, διατρυπᾷ δὲ τὸν παχύτερον θώρακα τῆς σήμερον.

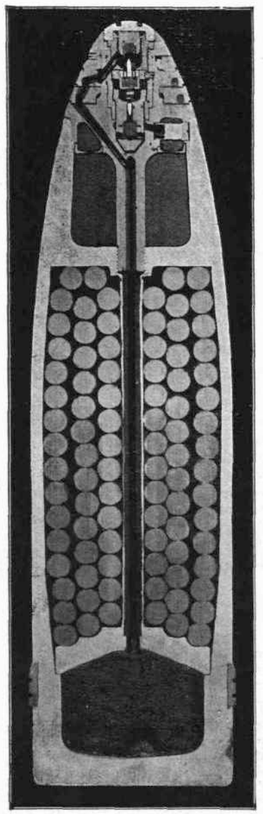

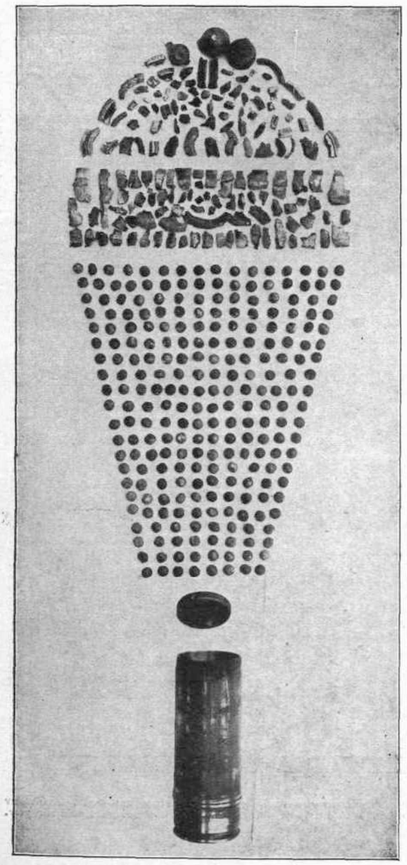

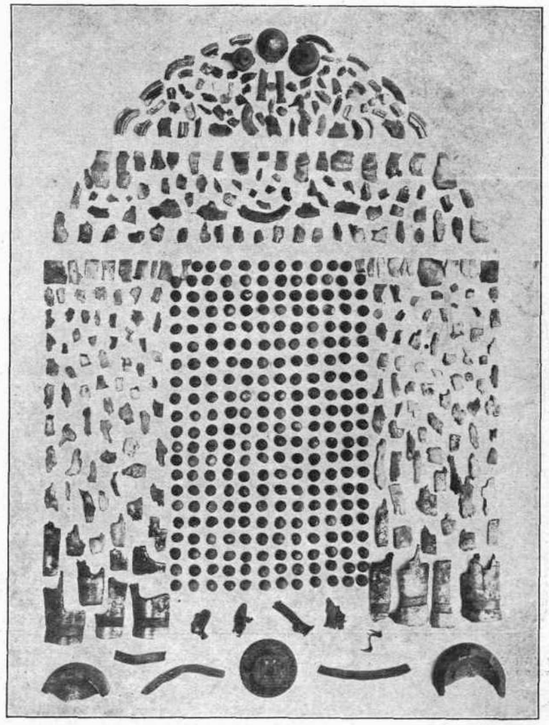

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟΝ.—Τακτικά τὸ Δραγάτσειον, κατά τὴν ἔμμονον τοῦ Λυκειάρχου ἀντίληψιν, θυσιάζοντος καὶ μαθήματα ἀκόμη χάριν τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τοῦ ὀξυγονουμένου ἀπαύστως κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, κάνει ἐκδρομάς . . .

ΠΩΣ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ.—Ἐκεῖ ἀπέναντι τῆς Ρωσσικῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Φιλελλήνων καὶ Νικοδήμου, ὀρθοῦται ἕνα σοβαρὸν ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα, ἀληθινὸν τέμενος, ἀφιερωμένον εἰς τὴν καλλέργειαν καὶ τὴν λατρείαν τῶν Γραμμάτων.

Τὸ Δραγάτσειον! Τὸ ἵδρυσεν εἰς τὸν Πειραιὰ κατὰ τὸ 1903 ὁ ἄλλοτε καθηγητὴς καὶ γυμνασιάρχης ἐν Πειραιεῖ κ. Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης, ἀφοῦ ἐπὶ εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη ἐδίδαξε καὶ ἐμόρφωσε — θὰ ἔλεγα γενεὰς γενεῶν—χιλιάδας μαθητῶν, κατέχοντας σήμερον τὰς πρώτας θέσεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Ἀπὸ τοῦ 1910 τὸ Δραγάτσειον, κατόπιν ἐκφραζομένης ἀπαύστως ἐπιθυμίας ὑπὸ τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς πρωτευούσης, μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ παραπλεύρως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν μέγαρον Σούτσου.

Ἄνετον τὸ οἰκοδόμημα, ἀρχοντικόν, εὐάερον καὶ πλημμυρισμένον ἀπὸ φῶς, μ' ἕνα περίβολον εὐρύν, πλημμυρισμένον ἀπὸ φωνὰς καὶ χάχανα παιδικὰ—κατὰ τὰ διαλείμματα—δίδει τὴν εἰκόνα τῆς χαρᾶς, διὰ νὰ περιπέσῃ κατὰ τὰς ὥρας τῶν παραδόσεων εἰς μίαν σοβαρότητα ποὺ σοῦ δίδει νὰ ἐννοήσῃς ὅτι, κάποια μυσταγωγία τελεῖται ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ἀληθῶς ἡ εἰδικότης τοῦ Διευθυντοῦ περὶ τὰ παιδαγωγικά, μαζῆ μὲ τὴν μακράν του πεῖραν, ἡ ὁποία τὸν ἐπροίκισε μὲ μίαν ψυχολογοερευνητικὴν καὶ διαγνωστικὴν δύναμιν, ἔδωκε εἰς τὸ ἵδρυμα μίαν ὑγιᾶ κατεύθυνσιν, θετικήν, ἐντελῶς διάφορον κατὰ σύστημα πάσης ἄλλης.

Αὐστηρότης ἐκτελέσεως ἐργασίας, ἐπιτήρησις ἀγρύπνος ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν μαθητῶν, καθοδήγησις πρὸς τὰ Πάτρια, θετική, ἀληθινή, ὄχι πρὸς τὸ θεαθῆναι, καταδίωξις τῆς ρεκλάμας καὶ ἐμφύτευσις ὑγιῶν ἀρχῶν εἰς τὴν παιδικὴν ψυχήν, παρακολούθησις τοῦ παιδιοῦ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐνίσχυσις θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ προασπισμὸς τῆς θείας τῶν πατέρων γλώσσης. Προσκοπισμὸς ἀληθής, εἰλικρινής, ἀφοσιούμενος εἰς τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων ἀνύψωσιν τοῦ παιδός, λατρεία πρὸς τὸ ὕπαιθρον διὰ συχνῶν ἐκδρομῶν μετὰ διδασκαλίας τοῦ Διευθυντοῦ καὶ διὰ περιπάτων ἐκπαιδευτικῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὸ Δαφνί, τὸ Χαλάνδρι, τὴν Ζωοδόχον Πηγήν, τὸν Πειραιᾶ, τὸν Λυκαβηττόν, τὸν πύργον τῆς Βασιλίσσης, τὰ Λιόσσια, τὴν Γλυφάδα κ.λ.π.

Τὸ Δραγάτσειον περιλαμβάνει πλήρες Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν καὶ τρεῖς Γυμνασιακὰς τάξεις· ἐννοεῖται ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν ξένων γλωσσῶν γίνεται ἀναλόγως τῶν δυνάμεων τῶν μαθητῶν.

Εἰδικὴ δὲ διδασκαλία καὶ ἐξάσκησις ἐπιστολογραφίας. Ἐκ παραλλήλου συστηματικὴ ἡ Ἐθνικὴ Κατήχησις καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνο ὅμως εἶς τὸ ὁποῖον ἀγρίως ἐπιμένει εἶναι ἡ διαμόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος, διότι ἀχριβῶς αὐτὰ εἶχον παραμεληθεῖ καὶ διὰ τοῦτο σήμερον γύρω μας δὲν εὑρίσκονται παρὰ ἄνθρωποι ὑδαρεῖς. Καὶ ζωὴ καὶ κίνησις διαρκὴς καὶ ἐθνικὸς βίος μὲ χοροὺς καὶ ἄσματα.

Ἰδοὺ ἡ δύναμις τοῦ σχολείου αὐτοῦ, ἐξαρτωμένη ἀπὸ κατευθύνσεως ἐμπειροτάτου Διευθυντοῦ, ζυμωμένου χρόνια πολλὰ μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παράδοξον ἂν ἔχῃ 230 μαθητὰς ἐν ὅλῳ σήμερον.

*

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ.— Τρεῖς οἰκοδομαὶ μεγάλαι, ἐκεῖ ἔξω εἰς τὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρας ὑπ' ἀρ. 2, 6 καὶ 14, ἀποτελοῦν τὸ Πρότυπον Ἐκπαιδευτήριον Ἀθηνῶν μετ' οἰκοτροφείου.

Ἡ μία οἰκοδομὴ εἶναι τὸ τμῆμα ἀρρένων, ἡ ἄλλη τὸ τῶν θηλέων καὶ ἡ ἄλλη τὸ Γυμναστήριον. Καὶ τὸ μὲν τῶν ἀρρένων περιλαμβάνει Νηπιαγωγεῖον, 4 τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, 3 τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ, 3 τάξεις τοῦ Γυμνασίου καὶ Ἐμπορικὴν Σχολήν, τετρατάξιον, ἀνεγνωρισμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, μετὰ μονοταξίου λογιστικοῦ Τμήματος, τὸ δὲ Τμῆμα τῶν θηλέων, εἶναι ὀκτατάξιον ἐν μέσῳ καταφύτου κήπου. Πλὴν τούτων τὸ Πρότυπον Ἐκπαιδευτήριον ὀργανωμένον καὶ λειτουργοῦν κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα διατηρεῖ καὶ πλῆρες γυμναστήριον ἐπὶ ἐκτάσεως 4,500 τ.π. μετὰ Σουηδικῆς Γυμναστικῆς, ἀθλητικῶν παιδιῶν, Σκοπευτηρίου, Τέννις. Τροχοπεδιλιδρομίας καὶ ποδηλατοδρομίας.

Αἱ ξέναι γλῶσσαι, ἡ Μουσική, οἱ Ἑλληνικοὶ χοροί, αἱ Διαλέξεις, αἱ ἐκδρομαί, εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Κατὰ τὸ ἔτος 1913-14 τὸ Πρότυπον Ἐκπαιδευτήριον ὠργάνωσε 16 ἐκδρομὰς ἀνὰ τὴν Ἀττικήν, αἱ ὁποῖαι ἔσχον πληρεστάτην ἐπιτυχίαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ θρησκευτικὸν μέρος καὶ ἡ δίαιτα καὶ ἡ ὑγιεινὴ καὶ αἱ διαλέξεις δὲν παραμελοῦνται καὶ κάθε τι ἐν γένει ποῦ προώρισται νὰ ἀναπτύξῃ τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχήν, τὸ αἴσθημα, ἔχει εἰσαχθεῖ.

Ὁμολογουμένως τὸ Πρότυπον Ἐκπαιδευτήριον μὲ τὸ Οἰκοτροφεῖον του, μὲ τὸ Παρθεναγωγεῖόν του, τὸ Γυμναστήριόν του, τὰς παιδιάς του, τὰς ἐκδρομάς του, τὰς ἑορτάς του, τὸν προσκοπισμόν του, τὸν ὁποῖον εἶδον οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης» φιγουράροντα μὲ τμῆμα ἀρρένων καὶ θηλέων εἰς τὸ Στάδιον καὶ εἰς τὰς ἀεροπορικὰς πτήσεις τοῦ Ὀλιβιέ, εἰς τὸν Ποδονίφτην, ὅπου εἶχον προσέλθει μὲ χειρουργεῖα καὶ σκηνὰς διὰ τὴν τάξιν καὶ διὰ τὰς πρώτας βοηθείας, μὲ τὴν Ἐμπορικὴν του Σχολήν, διευθυνόμενον δὲ δεξιώτατα ὑπὸ τοῦ κ. Ἠλία Κωνσταντινίδη, εἶναι ἰδεῶδες εἰς ὀργάνωσιν.

Καὶ διὰ τοῦτο εἴλκυσεν τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας. Αὐτὸ τουλάχιστον φωνάζουν τὰ νούμερα. Κατὰ τὸ ἔτος 1913—14 ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Δημ. Σχολεῖον 169 μαθηταί, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν 102, εἰς τὸ Γυμνάσιον 43 καὶ εἰς τὴν Α' τῆς Ἐμπορικῆς 8, ἤτοι ἐν ὅλῳ 322. Σήμερον ἀριθμεῖ 480 μαθητάς.

Σημειωτέον ὅτι, ἡ διδασκαλία γίνεται ἀνελλιπῶς μὲ ζηλευτὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, τῶν δὲ ξένων γλωσσῶν ὑπὸ μετακληθέντων ἐπίτηδες ἐξ Εὐρώπης Ἄγγλων καὶ Γάλλων.

Δβρ.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ. — Μολονότι πρὸ ὀλίγου καιροῦ συνέστησε τὸ Τμῆμα τῶν Θηλέων, οὐκ ὀλίγας μαθητρίας συνεκέντρωσεν, ὥστε κατήντησε ἀληθινὸν παρθεναγωγεῖον πλέον, ξεχωριστὸν καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ ἄλλο ἵδρυμα.

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟΝ.—. . . καὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα ἡ εἰς τοὺς ἀπορρώγας βράχους, εἰς τὴν ἀμμοδιά, εἰς τὰ ἀρχαῖα, εἰς τὰ μεταλλεῖα, μανθάνουν ἕνα σωρὸν πράγματα οἱ μαθηταί. Ἴδετε ὁμάδας εἰς τὸ δάσος τοῦ Πύργου τῆς Ἀμαλίας μὲ τὸν σεβαστὸν Λυκειάρχην των εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς Ἐπιμελητάς των.

* * *

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

"Ἕνα σημάδι εἰς τὸ πρόσωπον μένει ἐνίοτε καθ' ὅλην τὴν ζωήν μας ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν κάψιμον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐθεραπεύσαμεν καταλλήλως. Διὰ τὰ ἐγκαύματα αὐτὰ καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ μὴ μένουν σημάδια εἰς τὸ δέρμα ἕνα καὶ ἕνα εἶναι τὸ ἀφέψημο τῆς πτελέας. Ἐκλέγετε τρυφερὰ κλαράκια, τὰ κόπτετε εἰς μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ βράζετε, ἐπιθέτετε δὲ πανὶ βρεγμένα ἀπὸ τὸ ἀφέψημα αὐτὸ μὲ συχνὰς ἐπαλείψεις. Πλήρης καὶ ταχεῖα ἡ θεραπεία.

*

"Ὅταν τὰ καστανά σας τὰ μαλλιὰ ἀρχίσουν νὰ στίζωνται ἀπὸ ἀσήμι, δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν ἑξῆς σκευασίαν:

Acide Pyrogalique . Gr.		*1.78*
Acide Nitrique . .	»	*5.—*
Chlorure.	»	*3.50*
Eau distillée . . .	»	*170.—*

"Ἀπαξ τῆς ἡμέρας ἐπάλειψις.

*

Καμμιὰ φορὰ τὸ δέρμα μας παρουσιάζει κάτι κοκκινίλες εἰς τὰ μάγουλα ἢ τὴν μύτην ἀπαίσιες, καὶ μάλιστα ὅταν ἀρχίζει ἡ ζέστη. Νὰ ἕνα φάρμακον:

Chlorydrate d'Ammoniag. Gr.		*4*
Acide Chlorhydrate . . .	»	*5*
Glycerine	»	*30*
Lait virginal	»	*50.*

Μ' ἕνα πανέλο ἀλείφετε πρωὶ καὶ βράδυ τῆς κοκκινίλες.

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.— Τοῦ Προτύπου Ἐκπαιδευτηρίου οἱ μαθηταὶ εἰς ὅλα μορφώνονται. Ἀκόμη καὶ αἱ Καλαὶ Τέχναι καλλιεργοῦνται ἐκεῖ μέσα. Ἡ Μουσικὴ ἡ φωνητική, τὰ ὄργανα, κονσέρτα, ἀπαγγελίαι ἐπιδεικνύονται εἰς ὡραίας ἑορτὰς ἀπὸ μιᾶς μικροσκοπικῆς, ἀλλὰ μὲ πολὺ-πολὺ γοῦστο, σκηνῆς.

ΟΡΦΙΚΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

* ΣΤΗ ΠΙΑΝΙΣΤΡΑ ΛΗΔΑ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ *

Τὰ δάκτυλα! Τὰ δακτυλά της σᾶς χαρίζουν,
ὦ χέρια της, χαρὰ καὶ κλᾶμα,
κι' ἐνῷ στὶς ἄκρες σας—φτερὰ ἁπλωτὰ—ροδίζουν,
τῶχετε πόθο, τῶχετε τάμα,*

στὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου τἄσπρα νὰ πετᾶτε
σὰν χίλιες πεταλοῦδες, κι' ὅλα
σὰν χίλιες λύρες, δάκτυλα, νὰ τραγουδᾶτε!
Εἴστε ὀφρικά, εἴστε ἄνθη μοσχοβόλα,

ποῦ σ' ἕνα τρυφερὸ κορμάκι φυτρωμένα,
μὲ τὴν ψυχὴ βαθειὰ κρυφοδεμένα,
κινᾶσαστε, κι'— ὦ θαῦμα! — ψάλλουν χαϊδεμένα
τὰ χέρια της— ὦ χέρια μαγευμένα!

Σωπαίνουν οἱ προσκαλεσμένοι μεσ' τὴ σάλα,
κι' ὅλοι ν' ἀκούσουν, ὅλοι προσέχουν
στῆς 'Αρμονίας τὰ ποτάμια τὰ μεγάλα,
ποῦ ἀτὸ μακρυὰ τ' ἀκοῦν νὰ τρέχουν . . .

Τὸ μαῦρο Πιάνο μόνο ἐκεῖ στὴν ἄκρη μένει,
σὰν νάνε παραπονεμένο,
καὶ τὰ δροσᾶτα 'Εκείνης δάκτυλα προσμένει
ποῦ τῶχουν χιλιοχαϊδεμένο.

Μόλις τ' ἀγγίζουν, τρέμει, παίζει· οἱ συμφωνίες
μέσα στὸ σπῆτι πανηγυρίζουν.
Κι' ὅσοι τ' ἀκοῦν, στὴν Τέχνη κάνουν λιτανεῖες
μὲ πάτια ποῦ δακρίζουν

Ἀπὸ χαρὰ τὰ δάκτυλά της νὰ μὴ πάψουν
ποτὲ νὰ χύνουν τὴ μαγεία,
ποῦ κάνει τὶς ψυχὲς ὅλων γλυκὰ νὰ κλάψουν,
χωρὶς νὰ ξεύρουν γιὰ ποιὰν αἰτία.

Σὺ ξένε, ποῦ περνᾶς, κι' ὁλόμακρα γυρεύεις
νὰ βρῇ στοὺς ἥσκιους μέσα τὴν νίκη
τοῦ Ὡραίου καὶ τοῦ Θείου, κι' ἀγνὸς ἀναμοχλεύεις
καρδιὲς μὲ πόθους κι' ὁρμὲς μὲ φρίκη,

γιατὶ μέσα στὸ σπῆτι μπαίνεις ξεχασμένος;
Τί σέρνει τὶς ματιές σου ἐπάνω
στὸ μαῦρο Πιάνο; Ποῦνε ὁ νοῦς σου βυθισμένος;
Τί ὄνειρο βλέπεις μπροστά σου πλάνο;

Ποιὰ τάχα νὰ μαγεύουν τὴν ψυχή σου χάδια,
καὶ θέλεις ὅλη νάνε μαζύ σου
φῶς μέσα σου κλειστὸ καὶ γύρω σου σκοτάδια,
ὅπου δὲν φθάνουν ὡς στὴν ψυχή σου;

Μαγεύονται ὅλα! Κοίταξε κι' οἱ ἀνεμῶνες
τὰ φύλλ' ἀνοίγουν μεσ' τὴ γλάστρα.
Σὰν νὰ ποτίζονται κρυφὰ μὲ τὶς σταγόνες
ποῦ ἡ Νύχια φέρνει κάτω ἀτὸ τἄστρα.

ΛΗΔΑ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Κ' ἐνῷ πετοῦν τὰ δάκτυλα στὰ πλῆκτρα ἐπάνω,
γελοῦν τὰ μάτια, μιλοῦν τὰ χέρια,
μεθοῦν τ' αὐτιά, κι' ἐφτάψυχες ἀπὸ τὸ πιάνο
οἱ συμφωνίες φθάνουν στ' ἀστέρια!

Κ' ἡ Νύχτ' ἀκούει στὸν ὕπνο της τὶς συμφωνίες,
καὶ τὰ πουλάκια ξυπνοῦν μ' ἐκεῖνες,
κι' αὔρες, ἀνθοὶ καὶ κύματα στὶς παραλίες
βλέπουν φλογέρες, κ' ἀκοῦν Σειρῆνες.

Σ' ἀκουσμ' ἀνοίγουν βλέφαρα κι' οἱ ἄσπροι κρῖνοι,
κι' ἄνθῶν ματάκια δροσιᾶς σταγόνες
σταλάζουν —δάκρυα τῆς χαρᾶς—κ' ἡ χλόη τὰ πίνει,
καὶ μουρμουρίζουν οἱ καλαμῶνες.

Σαλεύουν στὰ κλαδιὰ κρυμμένα καὶ τ' ἀηδόνια—
μ' ἄνθη κι' ἐκεῖνα τάχα δὲν μοιάζουν;
Μ' ἄνθη ποῦ κηλαϊδοῦν;—καὶ μόνον τὰ τρυγόνια
στὶς συμφωνίες μέσα στενάζουν.

Κ' ἡ πεταλοῦδα—τ' ἄγραφο τοῦ Μάη τραγοῦδι—
ξυπνᾷ καὶ θέλει νὰ φῶς νὰ πάῃ...
Τοῦ λύχνου ἡ φλόγα φαίνεται νυχτιᾶς λουλοῦδι,
κι' ὁρμᾷ σ' ἐκεῖνο· στὴ φλόγα ἐκεῖ!

Καὶ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τὰ ἐρωτευμένα
διαβαίνουν ταίρια ποῦ δὲν κοιμοῦνται,
στὶς συμφωνίες σταματοῦν, καὶ μαγευμένα
σφιχταγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται.

Κοπάδια μὲ μπελάσματα καὶ μὲ τροκάνια,
νερὰ μὲ φλοίσβους καὶ καταράχτες,
καὶ καταγίδες μὲ βροντὲς μεσ' τὰ ρουμάνια,
ἤχους σαλπίγγων—πολέμων κράχτες—

θρήνους καὶ ξεφαντώματα καὶ λιτανεῖες
ὅλα τ' ἀκούω, τὰ νοιώθω ἐντός μου
νὰ σμίγουν, καὶ μὲ τῆς ψυχῆς τὶς τρικυμίες
νὰ γίνωντ' ἕνας ρυθμὸς τοῦ κόσμου!...

Παίζει τὸ Πιάνο... Δὲν ἀκοῦς τὶς συμφωνίες
ποῦ μεσ' τὴ σάλα πανηγυρίζουν
καὶ τῶν ψυχῶν δὲν βλέπεις ἄγιες λιτανεῖες
ὁποῦ περνοῦν—σκιὲς Θεῶν—καὶ μᾶς φωτίζουν;

Δὲν τὶς ἀκοῦς; Ὑψώνονται! Τί κατεβάζεις
στὸ χέρι ἐπάνω τ' ὀχρὸ κεφάλι;
Γιατὶ καὶ στοὺς γνωρίμους μέσα ξένος μοιάζεις;
Ποιὰν ἁρμονί' ἀκοῦς ἐσὺ μεγάλη;

Ποιὰ τάχα νὰ μαγεύουν τὴν ψυχή σου χάδια
καὶ θέλεις ὅλη μαζύ σου νάνε
μέσα σου φῶς αὐτὴ καὶ γύρω σου σκοτάδια
ποῦ δὲν σ' ἀγγίζουν, δὲν σὲ πλανᾶνε;

Καλότυχε, ποῦ νοιώθεις ἐσὺ τὴν 'Απολλώνια
λύρα στὸ πιάνο ν' ἀντηχῇ,
καὶ γύρω σου τὰ Χέρι' ἀκοῦς σὰν χίλι' ἀηδόνια
νὰ σοῦ μαγεύουν νοῦ καὶ ψυχή.

(Βιέννη) ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

* *Ὁ δεύτερος κ' ὁ τέταρτος στίχος ἀλλάζουν ρυθμὸ σύμφωνα μὲ τὸ νόημα.*

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ. — Δυνάμεθα καὶ τώρα, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πολεμικὴν δίνην τῆς Ὑφηλίου, νὰ καυχηθῶμεν ὅτι ἡ «Εἰκονογραφημένη» δὲν ὑπέστη σχεδὸν καμμίαν ἐπίδρασιν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ὅτι ἀνελλιπῶς καὶ ἀπροσκόπτως ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της.

Πράγματι, μόλις ἐξερράγη ἡ παγκόσμιος σχεδὸν πυρολαίλαψ, ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔσπευσε νὰ συμβληθῇ μὲ τὸ ἐν Παρισίοις μέγα πρακτορεῖον φωτογραφικοῦ ρεπορτάζ «Chusseau - Flaviens» καὶ οὕτω κατώρθωσε μέχρι σήμερον νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς συνδρομητάς της τὸν πόλεμον καθ' ὅλην τὴν ἐξέλιξίν του, μὲ ὅλας τὰς φάσεις του καὶ ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέτωπα.

Πλὴν τούτου κατώρθωσε — τὰ σπουδαιότερα αὐτά — παρὰ τοὺς θαλασσίους ἀποκλεισμοὺς καὶ τὰς ἄλλας ἀνωμαλίας, νὰ μὴ μείνῃ χωρὶς χαρτί, τὸ περίφημον χαρτί της, καὶ χωρὶς τζίγκον, μὲ τὸν ὁποῖον κατασκευάζονται αἱ εἰκόνες, πράγματα τὰ ὁποῖα καὶ τὰ δύο μᾶς ἤρχοντο καὶ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Καὶ μόνον μίαν μικρὰν καθυστέρησιν, δύναταί τις νὰ μᾶς καταλογίσῃ μέσα εἰς τὴν παγκόσμιον ἀναμπαμπούλαν, τοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον πρὶν ἐξεδίδετο μεταξὺ 7 καὶ 8 ἑκάστου μηνὸς διὰ τὸν προηγούμενον μῆνα, τώρα δὲ ἐκδίδεται μεταξὺ 26 καὶ 28, καθυστέρησιν δηλαδὴ 20 περίπου ἡμερῶν, μόνον, τὴν ὁποίαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πολέμου ὑπέστημεν, ἀναγκασθέντες νὰ ἀναμένωμεν τὰς φωτογραφίας ἐκ Παρισίων, ἃς θὰ μᾶς ἔστελλεν τὸ πρακτορεῖον «Chusseau - Flaviens» καὶ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν, ἂν δὲν τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κατωρθώσαμεν μὲ τὴν στοργικὴν βοήθειαν ποῦ ἔδειξαν πρὸς τὸ ἔργον μας τόσον οἱ συνδρομηταί, ποῦ μᾶς ἔμβασαν τὰ δικαιώματά των, ὅσον καὶ οἱ καλοὶ φίλοι τῆς «Εἰκονογραφημένης», οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον εἰς μερικὰ σημεῖα, ἀπρόσιτα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ προσεφέρθησαν δι' ὑπαλλήλων των νὰ μεριμνήσουν περὶ εἰσπράξεων τῶν δικαιωμάτων της.

Οὕτω δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ διαδηλώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας τὴν βαθυτάτην καὶ ἄμετρον πρὸς τοὺς κ. κ. Ἰ. Καλαμβοκίδην, Διευθ. Χωρέμη - Μπενάκη ἐν Kafr - El - Zayat τῆς Αἰγύπτου, Γ. Ἐγγλέζον, ἐν Καΐρῳ, Ἀλ. Καλαμβοκίδην, Διευθυντὴν Χωρέμη - Μπενάκη ἐν Ζαγαζίκ, Ἰ. Βεάκην, ἐν Τάλχᾳ, Π. Παναγόπουλον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Π. Ἀναστασιάδην ἐν Σουχοὺμ τῆς Ν. Ρωσσίας, οἵτινες εἶχον τὴν εὐγενῆ καλοσύνην νὰ ἀναθέσουν εἰς ὑψισταμένους των τὴν φροντίδα τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀποδείξεων, τὰς ὁποίας τοὺς ἐστείλαμεν καὶ κατόπιν νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὸ ἰσότιμον.

Ἀλλὰ ὑπολείπεται ἀκόμη μέγας ἀριθμὸς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν νέων μερῶν καὶ τῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἵτινες δὲν μᾶς ἔμβασαν τὴν συνδρομήν των, συνδρομητῶν ἀρχαίων, πονετικῶν. Τί θέλουν; Διατὶ κοφεύουν εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐκκλήσεις; Δὲν τοὺς εἴπαμεν κατ' ἐπανάληψιν ὅτι, ἐὰν ὑπάρχῃ «Εἰκονογραφημένη», ὑπάρχει διότι τὴν θέλουν νὰ ὑπάρχῃ αὐτοί, διότι τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν πονοῦν αὐτοί; Ἂν δὲν ἐμβάσουν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, τὴν κρίσιμον, σημαίνει ὅτι δὲν θέλουν πλέον νὰ ὑπάρχῃ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν. Μᾶλλον πιστεύομεν ὅτι τοὺς διαφεύγει ἀπὸ τὴν μνήμην ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ καὶ διὰ τοῦτο τοὺς τὸ ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν, ποιούμενοι ἐκκλήσιν εἰς τὰ γνωστὰ πλέον πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» αἰσθήματά των, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὸ ἰσότιμον τῆς συνδρομῆς τὸ ταχύτερον.

"Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 21Α — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 1016

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ { Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 20.— Ἐξωτερικοῦ Φρ. 22. / Ρωσσίας Ρούβλ. 8 1/2.— Ρουμανίας Δραχ. 20.

Οὐδεὶς νέος συνδρομητὴς ἐγγράφεται ἂν δὲν προπληρώσῃ τὴν συνδρομήν του.

Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ διευθύνωνται οὕτω: κ. Δ. Βρατσάνον, Ἰδιοκτήτην τῆς «Εἰκονογραφημένης», Βουλευτὴν Ψαρῶν, Ὁδὸς Λέκα 21α, Ἀθήνας.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ. — Ἀπευθύνομεν ἔκκλησιν θερμοτάτην καὶ πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἀντιπροσώπους, Πράκτορας, Ἐκτάκτους ἀπεσταλμένους κ.λ. τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ συστήσουν εἰς τοὺς ἐντεταλμένους τὰς εἰσπράξεις δικαιωμάτων τοῦ Περιοδικοῦ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς ἀνειλημμένας ἐκ μέρους των ὑποχρεώσεις, διότι ἄλλως θέλομεν ἄρει παρ' αὐτῶν τὴν ἐντολήν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑι. — Ἀνὰ τὴν Νότιον Ρωσσίαν οὐδεὶς ἀπεσταλμένος μας περιοδεύει διὰ λογαριασμὸν τῆς «Εἰκονογραφημένης». Καὶ ἂν παρουσιαθῇ κανεὶς ὡς τοιοῦτος, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ δικαιώματά μας. Διὰ τὰς ἐν Ρωσίᾳ εἰσπράξεις μας θὰ μεριμνήσουν ἐφέτος καλοὶ φίλοι τῆς «Εἰκονογραφημένης» δι' ὑψισταμένων των, παραλληθέντες θερμῶς καὶ εὐγενέστατα προσφερθέντες, ὅπως ἔγινε καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καθὼς καὶ διὰ τὰς ἐν Ρουμανίᾳ. Οὕτω ἐν Σουχοὺμ προσεφέρθη ἀσμένως ὁ εὐγενέστατος κ. Π. Ἀναστασιάδης, θιασώτης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους της.

ΔΗΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Ὁ κ. Ἀντωνιάδης, τυχὼν ἀρτίας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, εἶναι γνωστὸς ἤδη εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἀπολαύει ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως. Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν Νομικὸν κόσμον διὰ τὰς ἐπιστημονικάς του μελέτας καὶ διατριβάς, τὰς ὁποίας πάντοτε διακρίνει ἐμβρίθεια, βαθεῖα μελέτη καὶ ἀκαταμάχητος λογικὴ συμπερασματικότης. Δημοτικὸς Σύμβουλος ἐξελέγη τὸ πρῶτον κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ἐκ τοῦ δελτίου τῆς μειοψηφίας, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐτάχθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς δράσεως, ἀναδειχθεὶς καὶ ὡς γνώστης καὶ μελετητὴς τῶν δημοτικῶν πραγμάτων καὶ ῥήτωρ πειστικός. Ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἐδημοσίευσεν εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀγορεύσεις του περὶ τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς ἀπολύσεως τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων καὶ περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Δήμου διὰ τὸ ἔτος 1914.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», τῆς ὁποίας ὁ Διευθυντὴς διῆλθε μαζῇ του τὰ μαθητικὰ χρόνια εἰς τὸ Πρακτικὸν Λύκειον, ὅπου συνεπλήρου τὰς ἐγκυκλίους σπουδάς καὶ παρηκολούθει ἐκτοτε τὴν ἐξέλιξίν του ἐκ τοῦ σύνεγγυς, οὐχὶ δὲ ἁπαξ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα προσόντα του, τὴν ψυχήν καὶ τὸ πνεῦμά του, αἰσθάνεται σήμερον ἰδιαιτέραν χαρὰν διότι γνωρίζει εἰς τοὺς συνδρομητάς της τὸν ἐπιστήμονα—πολιτευτήν.

ΜΕ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΕΥΧΑΣ

Εἰς τὴν Χίον, εἰς τὸ μέγαρον Στ. Μηταράκη, θείου τῆς νύμφης, ἔγιναν τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου οἱ γάμοι τοῦ βαμβακεμπόρου κ. Σπ. Κ. Κοκκίβου, καλοῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης» φίλου, καὶ τῆς λατρευτῆς κόρης Μαρίκας τοῦ ἀδελφικοῦ μας φίλου κ. Μ. Συνεσσίου, τοῦ ἀρχαίου Προξένου. Τοὺς γάμους ηὐλόγησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Ἱερώνυμος, τοὺς δὲ στεφάνους ἀντήλλαξε ὁ κ. Π. Ἰ. Στάγκαλας, ἄλλος θεῖος τῆς νεονύμφου καὶ κατόπιν ἐπηκολούθησε χορὸς ἕως τὸ πρωΐ.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ραίνει τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι μὲ εὐχὰς καὶ μὲ ἄνθη καὶ χαίρει μαζῇ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, τοὺς ἀδελφικοὺς φίλους της, χαίρει ὅσον καὶ ἐκεῖνοι.

ΑΝΑΓΩΓΟΙ

Κάπου - κάπου μᾶς δίδεται ἀφορμὴ νὰ καυτηριάζωμεν κάτι ἐλαττώματα ποῦ ἔχουν μερικοί, ὡς παραδείγματος χάριν, τὴν κουτοπονηράδα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διακόψουν τὴν συνδρομήν των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐντρέπονται κι' ὅλα, ἐπιστρέφουν τὸ φύλλον, χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιοῦν, φροντίζοντες νὰ σβύνουν καὶ τὸ ὄνομά των ἀπὸ τὴν ταινίαν, οὕτω δὲ ἡμεῖς μὴ δυνάμενοι νὰ μαντεύσωμεν ποῖος ὁ ἐπιστρέφων ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἀποστέλλωμεν τὸ φύλλον, ὑποβαλλόμενοι ἀκόμη καὶ εἰς ταχυδρομικὰ τέλη.

Τώρα ἄλλο κροῦσμα μᾶς ἐσημειώθη: Ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος εἴχομεν δημοσιεύσει τὰς εἰκόνας τῶν νέων Ὑπουργῶν, κατὰ καθῆκον, ὁ ἐν Σουὲζ κ. Κ. Καλοδήμας μᾶς ἐπέστρεψε τὰ φύλλον, δηλῶν ἡμῖν δι' ἐπιστολῆς του ὅτι, διαγράφεται.

Τί ἀντίλημψις εἶναι αὐτή; Ὁ κ. Καλοδήμας ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὅσον θέλει Βενιζελικός, ἠμπορεῖ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ ὅπως γράφει, ἡ μορφὴ τοῦ κ. Εὐταξία ἢ τοῦ κ. Πρωτοπαπαδάκη, ἀλλ' ἡ «Εἰκονογραφημένη» δὲν θὰ γίνῃ ὄργανον τῶν ὀρέξεων καὶ συμπαθειῶν αὐτοῦ ἢ κανενὸς ἄλλου.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» εἶναι περιοδικὸν τῆς actualité, τῶν ἐπικαίρων γεγονότων καὶ, ὅταν πίπτῃ ἔνα Ὑπουργεῖον καὶ σχηματίζεται νέα Κυβέρνησις, ἔχει καθῆκον ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας πρῶτον καὶ ἀπέναντι τῶν συνδρομητῶν της ἔπειτα νὰ δημοσιεύσῃ τὰς εἰκόνας των νέων Ὑπουργῶν, ἀδιαφορροῦσα ἂν δὲν θὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἕνα ἢ συμπαθῆς μορφὴ τοῦ κ. Πρωτοπαπαδάκη ἢ ἢ ὡς τοῦ Χριστοῦ ὄψις τοῦ κ. Εὐταξία εἰς τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ ἂν ἐπιστρέψουν τὸ φύλλον οὗτοι, μηδὲν ἄλλο ἀποδεικνύοντες διὰ τοῦτο ἤ ὅτι δὲν εἰξεύρουν τὸν κόσμον καὶ ὅτι δὲν στέκουν εἰς κάποιο ἐπίπεδον ὑψηλότερον, γενικώτερον δὲ καὶ κυριολεκτικώτερον ὅτι, εἶναι ἀνάγωγοι.

Ο ΜΠΟΤΑΣΗΣ

Ἕνας πρώτου μεγέθους ἀστὴρ ἀνατέλλει — Θὰ μεσουρανήσῃ γρήγορα — εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στερέωμα. Ὁ Πέτρος Μπότασης. Βαρύτονος πρώτης τάξεως καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ κρίνῃ κανεὶς μόνον ἀπὸ τὸ κοντσέρτο ποῦ ἔδωκε τὴν 6 Ἀπριλίου εἰς τὸ Ὠδεῖον, τῇ συμπράξει τῆς δεσποινίδος Δέλλας Ραφαήλ.

Ὁ Händel, ὁ Beethoven, ὁ Schumann, ὁ Carl Bohm, ὁ Diaz, ὁ Saint - Saëns, ὁ G. Hüe, ὁ Léo Délibes, ὁ Rossini, καὶ οἱ ἰδικοί μας Βαρούτης, Σιδέρης, Καρρέρης ἐστόλιζαν μὲ συνθέσεις των τὸ πρόγραμμά του, τὸ ὁποῖον ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐξετέλεσε μὲ ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν, μὲ μία σάλα γεμάτην ἀπὸ τὸν καλύτερον κόσμον, ὅστις, κυριολεκτικῶς, ἔσπασεν εἰς τὰ χειροκροτήματα.

ΔΗΜ. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΘΕΑΤΡΑ

Μετὰ μικρὰν ἀπουσίαν ἐφέτος, μικρὰν λόγῳ τοῦ πολέμου, ἐπαλινόστησαν τὰ χελιδόνια τοῦ θεάτρου καὶ νωρὶς - νωρὶς ἤρχισαν οἱ θίασοι τὰς ἐργασίας των. Οὕτω ὁ θίασος τῆς Κυβέλης καὶ ὁ τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, ἐπεσκεύασαν καὶ ἐφρεσκάρισαν τὰ θέατρά των καὶ ἤρχισαν παραστάσεις ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Εἶναι δὲ ἀρτιώτατοι καὶ οἱ δύο κατὰ τὴν συγκρότησιν καὶ περιλαμβάνει κάθε ἕνας τοὺς καλυτέρους μας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Διδακτικαὶ ᾠδαὶ τοῦ Ὀρατίου.—Ὁ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον Διδάκτωρ κ. Ν. Λιβαδᾶς ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὰς «Διδακτικὰς ᾠδὰς τοῦ Ὀρατίου» μετὰ σχολίων, ἀναλύσεων κ.λ. κατὰ τὸ νεοανθρωπιστικὸν πνεῦμα τῆς Γερμανίας, ἀνοίγει δὲ νέον δρόμον ἐρευνῆς τῶν ποιητῶν ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως.

Ἔρευνα καὶ μελέτη τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Χριστιανικῶν μνημείων.—Εἰς τεῦχος ἐξ ὑπερεκατὸν σελίδων, ὁ σοφὸς ὅσον καὶ ἐνθουσιώδης βυζαντινολόγος κ. Κ. Ζησίου ἐξέδωκε τὸ πόρισμα τῆς ἐρεύνης αὐτοῦ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Χριστιανικῶν μνημείων, τὴν ὁποίαν ἐπιχείρησε κατὰ τὸ 1913 ἐντολῇ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ἐξετάζει ὅλα τὰ ἀρχιτεκτονικά, γραφικά, μεταλλογραφικὰ καὶ ἐπιγραφικὰ μνημεῖα ἐκδημοσιεύων τὸ πρῶτον, ἢ διορθώνων ἐκδημοσιευθείσας ἔτι Χριστιανικὰς ἐπιγραφάς. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ βυζαντινολόγου μας εἶναι μεγίστη συμβολὴ εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐπιστήμην, ἡ ὁποία εὑρίσκει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ζησίου ἐνθουσιώδη καὶ μελετημένον ἐρευνητήν.

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἕνα παλληκαράκι συμπαθητικό, μὲ μιὰ ψυχὴ ἀγγελική, ὁ Νῖκος Ταμπακόπουλος, τοῦ λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ ὁπλοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ, ἔσβησε μιὰ νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν νόσον ποῦ τοῦ κατέφαγε τὰ σπλάγχνα, σὰν κανδύλι ποῦ σιγὰ-σιγὰ σβύνεται τὸ λάδι του.

Πάει κι' αὐτός, μαζῇ μὲ τοὺς πολλούς, θῦμα τοῦ πολέμου. Δεκανεὺς τοῦ πυροβολικοῦ παρηκολούθησε τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1912 καὶ 1913 καὶ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς μάχας, μὰ ὁ θάνατος, ποῦ τόσους ἄλλους ἔκλεισε μέσα στὴν ἀγκαλιά του σφικτά, αὐτὸν τὸν προσπέρασε γιὰ νὰ γυρίσῃ ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια νὰ τὸν πάρῃ, ὄχι ἐκεῖ ἐπάνω στὰ τιμημένα πεδία τῶν μαχῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του. Καὶ μιὰ νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου τὸ ἄτρομο παλληκάρι ἔσβυσε, σὰν κανδύλι ποῦ σιγὰ σιγὰ σβύνεται τὸ λάδι του.

ΝΙΚΟΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΣΤΗΛΗ

Ἐξακολουθοῦν ἀτυχῶς νὰ εὑρίσκωνται ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καταδέχονται νὰ καταχραστοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ Περιοδικοῦ. Οὕτω ἐκτὸς τῆς ἐν Ζακύνθῳ λέσχης «Λομβάρδος» καὶ «Ζάκυνθος» καὶ τῆς ἐν Γέρᾳ τῆς Μιτυλήνης Λέσχης «Παπάδου» καὶ τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου «Ἑλληνικοῦ Κέντρου» ἰδοὺ τώρα ὁ «Ὅμιλος Ἐκδρομῶν» ἐν Χίῳ, μᾶς κατεχράσθη δραχ. 40, ὁ ἐν Κερκύρᾳ κ. Ν. Ἀνδρούτσος δραχ. 53, καὶ οἱ ἐν Καΐρῳ κ. κ. Χρ. Τσόντσος δραχ. 11, Ἐμ. Ζαννῆς δραχ. 28, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς μεθόδου τοῦ «δὲν λαμβάνω φύλλον» μᾶς κατεχράσθη ἄλλο ἕνα ἔτος, καὶ ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Α. Γ. Μαφερράτος, δραχ. 6.

Ο κ. ΣΟΒΑΡΟΣ

Ἕνας κάποιος Π. Γεράκης, ὅστις, δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν πῶς καὶ διὰ τίνος ἐνεγράφη ὡς συνδρομητής μας, ἀφοῦ ἔλαβε φύλλον ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1914 ἕως καὶ τοῦ Ἰανουαρίου 1915, ὅταν κατώρθωσεν ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀντιπρόσωπος τοῦ Περιοδικοῦ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ τοῦ παρουσίασε τὴν ἀπόδειξιν, ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ διότι τὸ φύλλον μας.... «δὲν εἶνε σοβαρόν».

APOLLO

Ἡ πρωτεύουσα ἐστολίσθη μὲ ἕνα νέον θέατρον κινηματογράφου, τὸν «Ἀπόλλωνα». Ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιον πανόραμα τῆς ὁδοῦ Ὀφθαλμιατρείου κατηδαφίσθη καὶ ἐκτίσθη νέον οἰκοδόμημα, διασκευασθὲν ἐσωτερικῶς πολυτελέστατα ἀπὸ τὴν μπαγκέτα τοῦ κ. Ἐμπεόγλου.

Οὕτω κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο στολίδι τῶν Ἀθηνῶν, τὸ «Παλλάς», ἡ ἀνωτέρα τάξις ἔχει καὶ ἄλλο κέντρον μὲ χιλίας θέσεις καὶ τρεῖς ἐξόδους, μὲ μονοπωλιακὴν δὲ ἐκμεταλλευσιν τῶν ταινιῶν Νόρδισκ, Ἴταλα, Ἄστα Νίελσεν κλ.

ΤΙ ΘΑ ΣΤΟΙΧΙΣΗ;

Πρόκειται περὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ τραπεζῖται Στρόμπελ ἔκαμαν ἀπὸ πέρυσι ὑπολογισμούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον.

Ὑπολογίζουν τὴν δαπάνην δι' ἕκαστον Γερμανὸν στρατιώτην καθ' ἑκάστην εἰς δωδεκάμισυ φράγκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Ἄλλοι ὅμως τὴν δαπάνην αὐτὴν τὴν ἀναβιβάζουν μόνον εἰς ἑπτάμισυ φρ.

Τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ὑπολογίζουν εἰς ἔτος περίπου.

Μέσον ὅρον μαχητῶν Γερμανῶν λαμβάνουν τρία ἑκατομμύρια. Καὶ ἀπὸ τὴν τριπλῆν αὐτὴν βάσιν ὁρμώμενοι φθάνουν μαθηματικώτατα εἰς τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 45 ἑκατομμυρίων φράγκων καθ' ἑκάστην ἢ 16 δισεκατομμυρίων δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος, διὰ τὴν Γερμανίαν. Ἕνεκεν ὅμως ἄλλων τινῶν ὑπολογισμῶν τὸ ποσὸν αὐτὸ κατέρχεται εἰς 13 ἕως 14 δισεκατομμύρια.

Εἰς αὐτὰ τὰ ποσὰ δὲν περιλαμβάνονται αἱ δαπάναι τοῦ ναυτικοῦ, ἀλλὰ μόνον τῆς ξηρᾶς. Κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἑβδομάδας ἕνεκεν τῆς κινητοποιήσεως τὰ ἔξοδα εἶναι βαρύτερα. Ἀνέρχονται εἰς ἓν δισεκατομμύριον καὶ 700 ἑκατομ.

Λαμβάνοντες ἔπειτα ἕνα μέσον ὅρον καὶ διὰ τοὺς στρατοὺς τῶν ἄλλων καὶ δεχόμενοι ὡς βάσιν τὴν δαπάνην 15 φράγκων τὴν ἡμέραν δι' ἕκαστον στρατιώτην φθάνουν τὰ ἑξῆς ποσά:

Γερμανία 3 ἑκατομ. στρατ. 14 δισεκατ. Γαλλία 3 ἑκατομ. στρατ. 14 δισεκατ. Ῥωσσία 4 ἑκατομ. στρατ. 19 δισεκατ. Αὐστρία 2 ἑκατομ. στρατ. 9 δισεκατ. Ἀγγλία στρατοῦ καὶ στόλου 14 δισεκατ. Τὸ ὅλον 70 δισεκατ.

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΣΑΣ. — Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἔθεσεν ἐσχάτως εἰς κυκλοφορίαν νέα πεντακοσιόδραχμα. Τὸ παρατιθέμενον ἀντίτυπον ἐφωτογραφήθη εἰς τὰ 2/3 τοῦ πραγματικοῦ.

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ υἱὸς τῆς Κυρίας Σεβινιὲ ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι, αἰσθάνεται μέσα του δύω «ἐγώ», ὧν τὸ ἓν τὴν λατρεύει, τὸ δὲ ἄλλο θέλει νὰ τὴν πνίξῃ.

«Τὸ μόνον ποῦ σὲ συμβουλεύω, τοῦ ἀπήντησε, νὰ κάμῃς εἶναι, νὰ πείσῃς τὸ ἕνα ἐγώ σου νὰ πνίξῃ τὸ ἄλλο».

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἠρώτησαν κάποτε τὸν Δοῦκα τοῦ Οὐζέλ, μεγάλον φιλόσοφον, διατὶ δὲν νυμφεύεται.

— Διότι εἶπε, δὲν εἶδον ἀκόμη, οὔτε τὴν γυναῖκα τῆς ὁποίας θὰ ἤθελα νὰ γίνω σύζυγος, οὔτε τὸν ἄνδρα τοῦ ὁποίου θὰ ἤθελον νὰ γίνω πατήρ.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΙΒΟΣ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ. — Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Εἰκονογραφημένης» μᾶς γράφει μίαν περίεργον περίπτωσιν ποῦ τοῦ παρουσιάσθη καὶ μᾶς ζητεῖ τὴν συμβουλήν μας: Κάποιος φίλος του τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ ἐχάρισε ἕνα κουτὶ γιὰ τσιγάρα, ἀληθινὸν κομψοτέχνημα, ἀπὸ πολύτιμον ξύλον, λεπτουργημένον, διῃρημένον δὲ εἰς ἐννέα ἴσα διαμερίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν ὀκτὼ διὰ τσιγάρα, τὸ δὲ μεσαῖον διὰ σπίρτα.

	9	
9	ΣΠΙΡΤΑ	9
	9	

Ὁ συνδρομητής μας εἰς τὰ ὀκτὼ διαμερίσματα ἔβαλε τρεῖς δωδεκάδες τσιγάρα, ἀπὸ τὰ καλύτερα, διὰ νὰ τὰ καπνίσῃ ὁ τεριακλῆς μόνος του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴξευρε ὅτι ὁ καμαριέρης του δὲν εἶχε ***καθαρὰ τὰ χέρια του*** ἔβαλε τὰ τσιγάρα κατὰ τρόπον, ὥστε πρὸς κάθε πλευρὰν τοῦ κουτιοῦ νὰ εὑρίσκονται πάντοτε 9 τσιγάρα, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν λαθροχειρίαν τοῦ καμαριέρη του, ὅπως δεικνύει τὸ παρατιθέμενον σχῆμα. Τοῦ τὸ εἶπε μάλιστα αὐτὸ καὶ ὁ καμαριέρης ἐμειδίασε εἰρωνικώτατα.

Κάθε μέρα, ἐννοεῖται, ὁ συνδρομητής μας ἔβλεπε τὸ κουτὶ καὶ πάντοτε εὕρισκε 9 τσιγάρα πρὸς κάθε πλευράν. Ἀλλὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἐσκέφθη καὶ νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ τσιγάρα, τότε δὲ ἀνεκάλυψε ὅτι ἦσαν μόνον 18. Τοῦ εἶχε βουτήξει ἄλλα 18.

Καὶ μᾶς ἐρωτᾷ τώρα: Πῶς ὁ καμαριέρης του κατώρθωσε, τοποθετῶν τὰ τσιγάρα ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ 9 εἰς κάθε πλευράν, νὰ τοῦ κλέψῃ βαθμηδὸν τὰ μισὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τόσες ἡμέρες;

Ἡμεῖς ἐρωτῶμεν τοὺς συνδρομητάς μας—μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν καθυστεροῦν τὰ δικαιώματα τοῦ περιοδικοῦ — καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ, τὸ πρᾶγμα θὰ δώσωμεν ὡς βραβεῖον μίαν ἠλεκτρικὴν λυχνίαν Σέρλοκ-Χόλμς τῆς τσέπης. Δεκταὶ αἱ λύσεις μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α'. — Λύσεις ὀρθὰς τοῦ πρώτου ἀγωνίσματος ἀπέστειλαν κανονικῶς καὶ ἐγκαίρως ἐκ τῶν ὑπερτετρακοσίων αἱ δεσποινίδες Λέλα Κοκκίνου ἐκ Λαρίσσης, Κικὴ Βερέτα ἐκ Πὸρτ-Τεουφίκ, Ἔφη Μουδοπούλου ἐκ Λουσέρνης, Λέλα Βεάκη ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ οἱ κ. κ. Ε. Παπαδημητρίου ἐξ Ἀθηνῶν, Μ. Πλακᾶς ἐκ Κορίνθου, Σταῦρος Σουδενᾶς ἐκ Ν. Ὑόρκης, Ι. Ηλ. Φέσσας ἐκ Καβάλλας, Χριστόδ. Φλωριᾶς ἐκ Λαψίστης καὶ Τριαντάφυλλος Μωραΐτης ἐκ Λήμνου.

Συμφώνως μὲ τὸν κανονισμόν, προκειμένου περὶ πλειόνων τοῦ ἑνὸς λυτῶν, ἐτέθη κλῆρος καὶ ηὐνοήθη ὑπὸ τῆς τύχης ὁ κ. Ι. Ἡλ. Φέσσας, τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου τῆς Καβάλλας, εἰς ὃν ἀπεστάλη καὶ ὁ ὡρισμένος ἀναπτὴρ διπλῆς ἐνεργείας.

Ἦτο δὲ ἡ λύσις τοῦ πρώτου ἡ ἑξῆς: Τὸ δημοσιευθὲν σχῆμα εἰκόνιζεν ἀρνητικὸν—ἀντιθέτως δηλαδὴ τὸ λευκὸν καὶ τὸ μαῦρο—τὴν γνωστὴν προσωπογραφίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ μανδυλίου τῆς Ἁγίας Βερονίκης, ἣν ἔγραψε ὁ περίφημος Γερμανὸς ζωγράφος φὸν Μάξ καὶ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Γέζους φὸν Μάξ.

Ἐὰν κόψῃ κανεὶς μὲ ἕνα σουγιαδάκι τὰ μαῦρα καὶ τοποθετήσῃ τὸ σχῆμα μεταξὺ μιᾶς λάμπας τὴν νύκτα καὶ ἑνὸς διαφράγματος λευκοῦ ἢ τοίχου, θὰ ἴδῃ ὡς σκιὰν τὴν μορφὴν τοῦ Κυρίου, ὅπως τὴν ἔγραψεν ὁ Γαβριὴλ Μάξ.

Ὁ μέγας καλλιτέχνης ἐγεννήθη ἐν Πράγᾳ τῷ 1840, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὰς Ἀκαδημίας Πράγας καὶ Βιέννης καὶ ἀπὸ τοῦ 1863 ἕως τοῦ 1869 εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ Πιλοτὺ ἐν Μονάχῳ. Τὸ 1865 παρουσίασε τὸ «Μαρτύριον τῆς Ἁγίας Λουδμίλλας» κατόπιν δὲ τὸ «Εἰς τὸν κῆπον τοῦ μοναστηριοῦ», τὴν «Τυφλὴν μάρτυρα εἰς τὰς κατακόμβας», τὴν «Γρέτχεν εἰς τὴν Βαλπουργίον νύκτα», τὸν «Θάνατον τῆς Ζουλιὰ Καπουλέ», τὴν «Ἀφροδίτην καὶ Ταγχόϋζερ», τὴν «Χριστιανὴν μάρτυρα μέσῳ τῶν λεόντων», τὴν «Μορφὴν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ μανδυλίου τῆς Ἁγίας Βερονίκης», τὴν «Παιδοκτόνον», τὴν «Ἀστάρτην» κ.λ.

Η ΠΕΝΝΑ ΠΟΥ ΠΗΔΑ. — Πάρετε μίαν πέννα ἀμεταχείριστη, στηρίξετε τὴν μύτη της εἰς τὸ τραπέζι καὶ πιέζετέ την ἕως ὅτου τὰ σκέλη τῆς μύτης της καμπουριάσουν καὶ διασταυρωθοῦν σὰν ψαλλίδι. Ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ τὰ ἐπαναφέρετε εἰς τὴν θέσιν των μὲ τὸ χέρι καὶ αὐτὰ μόλις στέκουν. Ἀλλὰ ἐὰν ἁπλῶς τὰ ἐγγίσῃ κανεὶς ἀπομακρύνονται βιαίως καὶ γίνονται παλιν ψαλλίδι. Αὐτῆς τῆς ἐλαστικότητος ἐπωφελούμενοι δύνασθε νὰ παίξετε ὡραῖον παιγνιδάκι ἕνα βράδυ. Προετοιμάζετε ἔτσι μίαν πέννα καὶ κατόπιν λέγετε εἰς τοὺς παρισταμένους ὅτι τὴν ἔχετε μαγνητισμένην. Πράγματι μόλις τὴν ἀφίνετε ἀπὸ ἐλαχίστου ὕψους νὰ πίπτῃ μὲ τὴν μύτην, τὰ σκέλη της ἀπομακρύνονται ἀποτόμως καὶ ἡ πέννα πηδᾷ εἰς ἕνα ὕψος ποῦ ἐκπλήσσεται κανείς.

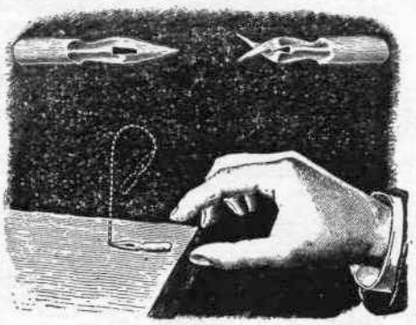

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 10531